

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΙΓ'

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 13 ΙΟΥΛΙΟΥ 1935

ΑΡΙΘ. 27-28

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΘΗΝΩΝ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

Ἐπὶ τῆς ἐννοίας τοῦ «Οὐκ ἐκδικήσεις δις ἐπὶ τὸ αὐτὸ» τοῦ κε' Ἀποστολικοῦ κανόνος

Ὅχι ἀπαξ ἐγένετο ἐν τῷ παρελθόντι χοῦσις τοῦ κε' Ἀποστολικοῦ κανόνος πρὸς ἀπόδειξιν τῆς γνώμης καθ' ἣν ἀπαγορεύεται, δηθεν, γενικῶς ἡ ἐπιβολὴ δύο ποινῶν εἰς κληρικούς, περιλίπτοντας εἰς διάφορα πωραπτόματα, καὶ δὴ καθαιρέσεις καὶ σωματικὸς περιορισμὸς¹, ἐπειδὴ δὲ καὶ πάλιν τελευταίως ἐγένετο παρ' ἡμῖν περὶ τούτου λόγος, ποιούμεθα τὰς ἐξῆς ὀλίγας παρατηρήσεις ἐπὶ τῆς ἐννοίας τῆς ἐν αὐτῷ κε' τῆς Ἁγίας Γραφῆς εἰλημμένης φράσεως «Οὐκ ἐκδικήσεις δις ἐπὶ τὸ αὐτὸ», ἐπὶ τῆς ὁποίας ζητεῖται νὰ στηριχθῇ ἡ ἀνωτέρω γνώμη.

Ὁ κανὼν ὀρίζει «Ἐπίσκοπος ἢ Πρεσβύτερος ἢ Διάκονος ἐπὶ πορνεία ἢ ἐπιουρκία ἢ κλοπὴ ἄλλως κωταρῆσθω καὶ μὴ ἀφοριζέσθω· λέγει γὰρ ἡ Γραφή, Οὐκ ἐκδικήσεις δις ἐπὶ τὸ αὐτὸ· ἀπαύτως καὶ οἱ λοιποὶ κληρικοί». Τὸ χωρίον τῆς Γραφῆς εἶναι εἰλημμένον ἐκ τῆς προφητείας Ναουμ (1,9), ἔχει δὲ κατὰ τὴν ἐλληνικὴν μετάφρασιν τῶν Ὁ' ὡς ἐξῆς: «Τί λογίσεσθ' ἐπὶ τὸν Κύριον; συντέλειαν αὐτὸς ποιήσεται, οὐκ ἐκδικήσεις δις ἐπὶ τὸ αὐτὸ ἐν θλίψει». Ἐν τῷ σωζομένῳ ἐβραϊκῷ κειμένῳ τὸ χωρίον τοῦτο φαίνεται μᾶλλον ἐφθαρημένον, ἔχει δὲ ὡς ἐξῆς: «Δὲν ἐκδικαῖται δις τοὺς ἐχθροὺς αὐτοῦ (=ὁ Θεός), διότι τὸ ἔργον αὐτοῦ δύναται νὰ φέρῃ εἰς πέρας»² τὶ

ἢ Πολὺς λόγος ἐγένετο ἰδίως κατὰ τὸ 1906, ὅτε ἡ Ἱερὰ Σύνοδος κατεδίκασε τὸν Ἱεροθέον Μητροφάνου εἰς καθάρσιν καὶ περιορισμὸν ἐν Μονῇ τῶν Μετεώρων. Ὁ καθηγητὴς τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Δικαίου ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ Ἰωάννης Ἐνταξίας (†1927) ἐπολέμησε τὴν ἀπόφασιν καὶ δι' ἄλλους λόγους καὶ διότι ἐπεβλήθησαν εἰς τὸν καταδικασθέντα δύο ποιναί, ἡ τῆς καθαιρέσεως καὶ ἡ τοῦ σωματικοῦ περιορισμοῦ. Ἐπεκαλέσθη δὲ τὸν κε' Ἀποστολικὸν καὶ τὸν 51ον κανόνα τοῦ Μ. Βασιλεῖου, οἵτινες, δηθεν, προκειμένου περὶ ἐπιβολῆς τῆς ποινῆς τῆς καθαιρέσεως ὡς κυρίας ποινῆς, ἀποκλείουσι πᾶσαν ἄλλην ποινὴν ὡς ἐπιβλητέαν τῷ κληρικῷ». Ὁ τότε Εἰσαγγελεὺς τοῦ Ἀρείου Πάγου *Δημοσθένης Τσιβανόπουλος* (†1921) ὑπεστήριξε τὰς ἀπόψεις τῆς Ἐκκλησίας, ἀποκρούσας τὰ ἐπιχειρήματα τοῦ Ἐνταξίου. Ἄλλὰ παρέτρεξε τὸ ζήτημα τῆς ποινῆς τοῦ σωματικοῦ περιορισμοῦ καὶ τῆς ἐννοίας τοῦ «Οὐκ ἐκδικήσεις δις ἐπὶ τὸ αὐτὸ». Ἴδε τὰς ἐκθέσεις ἀμφότερων καὶ σχετικὸν ἄρθρον τοῦ κ. *Κ. Δουβουριώτου* ἐν «Ἱερῷ Συνδέσμῳ» Περίοδ. β' ἐτ. ἔτ. Θ', φύλ. 21, τῆς 15 Μαρτίου 1906.

ἀμφιβάλλετε περὶ τῆς δυνάμεως τοῦ Θεοῦ (Jahve); Οὐδὲν ἀφίνει ἀτιμώρητον. Ἐκδικεῖται ὁ Θεὸς τοὺς ἐναντίους αὐτοῦ καὶ ὀργίζεται ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν αὐτοῦ». Εἶναι προφανές ὅτι οἱ Ὁ' μεταφρασταί, περιληπτικῶς μεταφράσαντες τὸ χωρίον, ἀπέδωκαν μόνον μέρος τῆς ἐννοίας αὐτοῦ. Ὁ προφήτης ἐν τῷ προτασομένῳ τῆς μικρᾶς προφητείας περὶ τῆς Νινευὶ ὑψηλῆς ἐμπνεύσεως ψαλμῷ παριστᾷ τὸν Θεὸν ὡς ζηλωτὴν ἐπάγοντα τὴν προσήκουσαν τιμωρίαν εἰς τοὺς μὴ τιμῶντας αὐτὸν ὡς Θεόν, καὶ ἐκδικητὴν, ἐκδικούμενον πᾶσαν τῶν ἀνθρώπων ἁμαρτίαν³. Ἐπὶ πλέον ὁ προφήτης παριστᾷ τὸν Θεὸν ὡς παντοδύναμον, ἱκανὸν νὰ καισαυτρέψῃ τοὺς ἐχθροὺς αὐτοῦ κατὰ τοιοῦτον τρόπον, ὥστε νὰ μὴ παρίσταται ἀνάγκη ὅπως ἐπέροχηται ἐκ νέου. Οὕτως ἠρμήνευσαν τὸ χωρίον οἱ ἀρχαῖοι ἐρμηνευταί. Ὁ Θεόδωρος Μοψουεστίας (†438) ὡς ἐξῆς ἀπέδωκε τὴν ἐννοίαν τοῦ χωρίου: «Συντέλειαν αὐτὸς ποιήσει καὶ οὐκ ἐκδικήσει δις ἐπὶ τὸ αὐτὸ ἐν θλίψει». Λοιμᾶσας γὰρ ὑμῶν παντελεῖ ποιῆσαι τὸν ἄφανισμόν, οὕτως ἄρθρον τὸ δοκοῦν αὐτῷ καθ' ἡμῶν ἀπεργάζεται, ὥστε μὴ δεηθῆναι δευτέραν αὐτὸν πληγὴν ἐπενεγκεῖν, ἀρθρῶν δὲ ὑμῶν ἀπὸ τῆς πρώτης πληγῆς τὴν ἀπόλειαν ἐγγενέσθαι⁴. Καὶ ὁ Θεοδώρος Κύρου (†περ. 460) «Τί λογίσεσθε ἐπὶ τὸν Κύριον»; Ποῖαν φησίν, ὑπολαμβάνετε αὐτὸν δύναμιν ἔχειν; «Συντέλειαν αὐτὸς ποιήσει καὶ οὐκ ἐκδικήσει δις ἐπὶ τὸ αὐτὸ ἐν θλίψει». Ἀρθρῶν, φησίν, ὑμῖν ἐπάξει τὴν τιμωρίαν, ὥστε μὴ δεηθῆναι δευτέρας πληγῆς⁵. Κατὰ τοιαύτην λοιπὸν σαφῆ ἐννοίαν τὸ «οὐκ ἐκδικήσεις δις ἐπὶ τὸ αὐτὸ ἐν θλίψει» τῆς μεταφράσεως τῶν Ὁ' σημαίνει ὅτι ὁ Θεός, παντοδύναμος ὢν, ἀπαξ διὰ παντὸς τιμωρεῖ τοὺς ἐχθροὺς αὐτοῦ, δὲν ἔχει ἀνάγκην καὶ δευτέραν φορὰν νὰ ἐπέροχηται κατ' αὐτῶν.

Ἐν τῷ κε' Ἀποστολικῷ κανόνι δὲν συμπεριελήφθη ὀλόκληρος ἡ φράσις ἐκ τῆς μεταφράσεως τῶν Ὁ', οὐδὲ κατὰ λέξιν ὡς ἔχει Τὸ οὐκ ἐκδικήσεις δις ἐπὶ τὸ αὐτὸ ἐν θλίψει ἀπεδόθη διὰ τοῦ οὐκ ἐκδικήσεις δις ἐπὶ τὸ αὐτὸ», ὑπὸ νέαν ἐννοίαν, ἥτις ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἐπιβάλλωνται δύο ποιναί εἰς τοὺς ἁμαρτάνοντας κληρικούς.

Ἄλλὰ τὴν ἀπαγόρευσιν ταύτην ποιεῖται ὁ κανὼν

1. Ch. Gore, H. L. Coudge, A. Guillaume, A New Commentary on holy Scripture, London 1928, σ. 539 ἐξ. Β. Βέλλα, Ὑπόμνημα εἰς τὸ βιβλίον τοῦ προφήτου Ναουμ, Ἐν Ἀθήναις 1932.

2. Πατρ. Migne ἑλλ. 66,408.

3. Πατρ. Migne ἑλλ. 81,1793.

ἐν σχέσει πρὸς τὰς ἀναφερομένας ἐν αὐτῷ ποινάς. Οἱ πρὸ αὐτοῦ κανόνες ποιοῦνται λόγον περὶ παραπτώματων, συναγαγομένων καθαιρέσεων «κληρικοῦ», παντὸς βαθμοῦ βεβαίως (καν. κγ') καὶ ἀφορισμὸν λαϊκοῦ (καν. κδ'). ὡς καὶ ἕτεροι (καν. ξε') μόνον καθαιρέσειν. Ἐν τῷ ἀνωτέρῳ κε' καιόνι δὲν ὁρίζεται ἀπλῶς καθαιρέσεις, ἀλλὰ ρητῶς λέγεται ὅτι δὲν πρέπει ταυτοχρόνως καὶ νὰ καθαιρηθῆται καὶ ν' ἀφοριζήται κληρικός Ἐπίσκοπος, Πρεσβύτερος, Διάκονος ἢ καὶ κατώτερος, ἀλλοὺς ἐπὶ πορνείᾳ ἢ ἐπιπορνείᾳ ἢ κλοπῇ. Ἡ ποινὴ γενικῶς εἶναι ἐκδίκησις ὑπὲρ τοῦ θείου νόμου. Ὁ Χριστιανισμὸς καταδικάζει μὲν τὴν προσωπικὴν ἐκδίκησιν, ὀφθαλμὸν ἀντὶ ὀφθαλμοῦ καὶ ὀδόντα ἀντὶ ὀδόντος (Δευτερ. 18, 21, Ματθ. 5, 38, 39), ἀλλ' ἀναγνωρίζει εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τὸ δικαίωμα τῆς τιμωρίας τῶν ἐγκληματοῦντων, ἐντὸς ὁρισμένων ὁρίων (Ματθ. 7, 2. Μαρκ. 2, 24. Λουκ. 6, 38, Κολοσ. 3, 25. Α' Θεσσαλ. 1, 6. Ἰακωβ. 2, 13). Ἀξιοσημειώτον δὲ ὅτι ἐν τῇ Κ. Διαθήκῃ γίνεται χρῆσις τοῦ ὄρου «ἐκδίκησις» ἐν τῇ ἐννοίᾳ τῆς τιμωρίας. (Α' Πέτρο. 2, 14. Ρωμ. 13, 4), ὅφ' ἦν ἐννοίαν ἢ λέξις εὐρήται καὶ ἐν τῷ κε' Ἀποστολικῷ κανόνι.

Κατὰ τὸν κανόνα τούτου ἡ καθαιρέσις κληρικοῦ περιπεσόντος εἰς τὸ ἁμάρτημα τῆς πορνείας ἢ τῆς ἐπιπορνείας ἢ τῆς κλοπῆς εἶναι ἀρκετὴ «ἐκδίκησις» δὲν πρέπει νὰ ἐπιβάλληται καὶ δευτέρα ποινὴ, ἢ τοῦ ἀφορισμοῦ. Ὑπὸ τὴν ποινὴν δὲ ταύτην τοῦ ἀφορισμοῦ ἐνταῦθα νοεῖται κανονικὴ ποινὴ διὰ λαϊκοῦς, ἢτοι ὁ καθαιρευθεὶς, καὶ εἰς τάξιν λαϊκοῦ περιελθὼν κληρικός διὰ τ' ἀνωτέρῳ παραπτώματα, δὲν πρέπει νὰ ὑποστῇ καὶ τὴν ποινὴν τοῦ ἀφορισμοῦ. Τὴν ἐννοίαν ταύτην τοῦ κανόνος καθώρισεν καὶ ὁ Μ. Βασιλεὺς διττάξας ἐν τῷ λβ' κανόνι αὐτοῦ «Οἱ τὴν πρὸς θάνατον ἁμαρτίαν ἁμαρτάνοντες κληρικοί, τοῦ βαθμοῦ μὲν κατάγονται, τῆς κοινωνίας δὲ τῶν λαϊκῶν οὐκ ἐξείργονται. Οὐ γὰρ ἐκδικήσεις δις ἐπὶ τὸ αὐτὸ» (Προβλ. καὶ καν. γ' να'). Ὁ ἀφορισμὸς εἶναι διττός. Ὁ ἀφορισμὸς γενικῶς ἢ «ἀφορισμὸς μικρὸς» λεγόμενος, στερεῖ ἐπὶ ὄρισμενον χρονικὸν διάστημα τὸν τιμωρούμενον τοῦ δικαιώματος τῆς μεταλήψεως τῶν ἀχράντων Μυστηρίων, τῆς παρακολουθήσεως τῆς θείας Λειτουργίας μετὰ τῶν πιστῶν κτλ. Κατὰ τὸν λστ' Ἀποστολικὸν κανόνα, ὑπὸ τοιοῦτον ἀφορισμὸν δύναται νὰ ὑποβληθῇ καὶ ὁ Κληρὸς ὀλοκλήρου Ἐπαρχίας δι' ἀνυποταξίαν τοῦ λαοῦ πρὸς τὸν Ἐπίσκοπον, ἢ καὶ ὁ λαὸς ὁμοῦ κατὰ τὴν 200ὴν ἐπιστολὴν τοῦ Μ. Βασιλείου. Ἐκτὸς τοῦ μικροῦ ἀφορισμοῦ ὑπάρχει καὶ ὁ λεγόμενος «παντελής ἀφορισμὸς» ἰσοδυναμῶν πρὸς πλήρη ἐξωκκλησιασμόν καὶ ἀκοινωνήσιαν, πρὸς τὴν τελείαν ἀποξένωσιν ἀπὸ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶν ἁγιαστικῶν αὐτῆς μέσων, πρὸς τὸ «ἀνάθεμα».

Κατὰ τὸν κθ' Ἀποστολικὸν κανόνα, τὸ ἔγκλημα τῆς σιμωνίας τοῦ κληρικοῦ τιμωρεῖται διὰ καθαιρέσεως καὶ διὰ παντελοῦς ἀφορισμοῦ. «Εἴ τις Ἐπίσκοπος διὰ χρημάτων τῆς ἀξίας ταύτης ἐγκρα-

τῆς γένοιτο ἢ Πρεσβύτερος ἢ Διάκονος, καθαιρέσθω καὶ αὐτὸς καὶ ὁ χειροτονήσας καὶ ἐκκοπτέσθω παντάπασι καὶ τῆς κοινωνίας...». Τὰς αὐτὰς ποινὰς καθαιρέσειν καὶ ἀφορισμὸν, ταυτοχρόνως ἐπιβάλλει καὶ ὁ λ' Ἀποστολικὸς κανὼν εἰς Ἐπίσκοπον διὰ κοσμικῶν ἀρχόντων καταλαμβάνοντα τὸ ἀξίωμα αὐτοῦ: «Εἴ τις Ἐπίσκοπος, κοσμικοῖς ἀρχουσι χρησάμενος, δι' αὐτῶν ἐγκρατῆς ἐκκλησίας γένοιτο, καθαιρέσθω καὶ ἀφοριζέσθω καὶ οἱ κοινωνοῦντες αὐτῷ πάντες». Ἰδοὺ λοιπὸν περιπτώσεις ἐπιβολῆς δύο ποινῶν, καθαιρέσεως καὶ ἀφορισμοῦ, ἢ ἀναθέματος, ὡς ὄρισεν ἡ ἐπὶ Πατριάρχου Κ' Ὀλέως Γενναδίου α' (458—471) συνελθούσα ἐν ΚΠόλει Ἐνδημοῦσα Σύνοδος τῷ 459 καὶ καταδικάσασα τὴν σιμωνίαν¹. Κατ' ἄλλας κανονικὰς διατάξεις τὸ σχίσμα, ἐκτὸς ἄλλων, συνελπάγεται καὶ τὸν παντελῆ ἀφορισμὸν, ἢτοι τὸ ἀνάθεμα διὰ τὸν ἀποσχισόμενον.

Κατὰ ταῦτα δὲν ἀποκλείεται οὔτε ὁ ἀφορισμὸς διὰ τοὺς πεισάσαντας κληρικοὺς οὔτε ἡ ἐπιβολὴ ἀμφοτέρων τῶν ποινῶν, ἢτοι καθαιρέσεως καὶ ἀφορισμοῦ, δὲν ἀποκλείεται δὲ γενικῶς καὶ τὸ διπλοῦν τῆς ποινῆς. Ὡς γνωστὸν δὲ, ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Ἐκκλησίᾳ ἰδίως συνηθέστατα ἐπεβάλλετο εἰς κληρικοὺς καθαιρέσεις ἅμα καὶ σωματικὸς περιορισμὸς, ἀλλὰ καὶ κατὰ τοὺς μέσους καὶ νέους χρόνους τὸ αὐτὸ ἐγένετο. Ὁ περιορισμὸς ἐν Μοναστηρίοις ἐχρησιμοποιεῖτο μᾶλλον ὡς σωφρονιστικὴ ποινὴ μετ' ἄλλης βαρεῖας ποινῆς, καθαιρέσεως ἢ ἀργίας, πρὸς ἀποσόβησιν κινδύνου διαταράξεως τῆς δημοσίας ἐκκλησιαστικῆς τάξεως ὑπὸ τῶν καθαιρουμένων κληρικῶν². Ἡδύνατο νὰ προσαχθῶσιν ἐνταῦθα πλεῖστα παραδείγματα, ἐκ τῶν ὁποίων καταφαίνεται ὅτι ἐν τῇ πράξει αὐτῆς ἡ Ἐκκλησία ἐφήρμοσε τὰς δύο ποινὰς πάσαις τε καὶ νῦν, αἱ δὲ ἰσχύουσιν περὶ ἐκκλησιαστικῶν δικαστηρίων διατάξεις ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τῆς Ἑλλάδος ὁρίζουσι δι' ὁρισμένας περιπτώσεις διπλὰς ποινὰς. Ἐπομένως ἢ ἀπαγόρευσις τοῦ κε' Ἀποστολικοῦ κανόνος ὡς πρὸς τὴν ἐπιβολὴν δύο ποινῶν δὲν ἔχει γενικὴν σημασίαν. Αἱ δύο ποιναὶ ἀποκλείονται μόνον διὰ τὰς περιπτώσεις, τὰς ἀναγεγραμμένας ἐν τῷ κανόνι.

Οὕτως ἐξέλαβον τὸν κε' Ἀποστολικὸν κανόνα καὶ οἱ ἀρχατοὶ ἐρημηνεύται. Ὁ Ζωναράς, μετὰ τὴν παράθεσιν τοῦ κειμένου τοῦ κανόνος, ῥημειώσεν: «Οἱ τοῖς ρηθείσις ὑποπεσόντες ἐγκλήμασι καθαιροῦνται οὐ μέντοι καὶ ἀφορίζονται. Ἰκανὴ γὰρ ἐκδίκησις ἐπὶ τούτων κέκριται ἢ καθαιρέσεις, καὶ δις αὐτοὺς ποινηλατεῖσθαι οὐ χρῆ. Εἰσι δὲ ἕτερα ἐγκλήματα, οἷς οἱ ἄλλοι καὶ καθαιροῦνται καὶ ἀφορίζονται, ὡς οἱ διὰ χρημάτων ἢ προστασίας ἀρχοντικῆς ἀρχιερωσύνης ἀξιωθέντες». Ὁ Βαλασαμῶν ἀκολουθῶν τῷ Ζωναρᾷ, πλατύτερον δὲ διασαφηνίζων τὸ νόημα τοῦ κε' Ἀποστολικοῦ κανόνος, σαφῶς ἠρμήνευσεν αὐτὸ διὰ τῶν ἐξῆς: «Τὸ οὐκ ἐκδικήσεις δις ἐπὶ τὸ αὐτὸ, μὴ εἴπης ἐκλαμβάνεσθαι εἰς πάντα

1. Σύμβαγμα πῶν θείων καὶ ἱερῶν κανόνων, Δ, 368-371.

2. Σύμβαγμα τῶν θείων καὶ ἱερῶν κανόνων, Α, 184. Προβλ. Κ. Δουβουνιώτου, ἐνθ' ἄν. σ. 10. Νικοδήμου Μήλας, Κανονικὸν Λίκανον, σ. 719, 720.

1. Σύμβαγμα τῶν θείων καὶ ἱερῶν κανόνων, ὑπὸ Ράλλη καὶ Ποτλῆ, Δ, 173.

ὅπωςδήποτε καθαιρούμενον· οἱ γὰρ διὰ προστασίας ἀρχοντικῆς ἢ διὰ χρημάτων ἱερωσύνης ἀξιούμενοι καὶ καθαιροῦνται καὶ ἀφορίζονται, ὡς φασιν ὁ κθ' Ἀποστολικὸς κανὼν καὶ ὁ λ', ἀλλ' εἶπε τοῦτο ἐκλαμβάνεσθαι εἰς μόνους τοὺς καθαιρούμενους διὰ ἁμαρτήματα περιεχόμενα τῷ παρόντι κανόνι καὶ διὰ ἕτερα ὅμοια. Ζήτηι καὶ τοῦ ἁγίου Βασιλείου κανόνας γ', λβ' καὶ ν'. Σημειῶσαι οὖν ὅτι οἱ Ἐπίσκοποι καὶ οἱ κληρικοί, οἱ οὕτω καθαιρούμενοι, τῆς μετὰ τῶν πιστῶν κοινωνίας οὐκ ἀφορίζονται· ἀνάγνωθι καὶ τὸν λβ' κανόνα τοῦ ἁγίου Βασιλείου»¹. Ὁ Ζωναρᾶς ἐν τῇ ἐρμηνείᾳ τῶν Ἀπ. κανόνων κθ' καὶ λ' ἐσημείωσεν: «Ἐν τῷ εἰκοστῷ πέμπτῳ κανόνι λέλεκτα, μὴ δεῖν δις ἐκδικεῖν ἐπὶ τὸ αὐτό· ἐνταῦθα δὲ καὶ ἐν ἀμφοτέροις τοῖς κανόσι τούτοις διπλῆν ἐπάγει τὴν τιμωρίαν διὰ τὴν τῆς κακίας ὑπερβολὴν καὶ τὴν τῶν ἁμαρτημάτων βαρύτητα». Ὁ δὲ Βαλσαμών, «Οἱ παρόντες δύο κανόνες οὐ μόνον καθαιροῦσιν, ἀλλὰ καὶ τῆς κοινωνίας ἐκκόπτουσιν, ἤτοι ἀφορίζουσι τοὺς διὰ χρημάτων Ἐπισκόπους ἢ Πρεσβυτέρους ἢ Διεκόνους γενομένους καὶ τοὺς δι' ἀρχόντων προστασίας Ἐπισκόπους γενομένους»². Τὰς ἐρμηνείας ταύτας συνοψίζων ὁ Ματθαῖος Βλάσταρης ἐσημείωσεν ὅτι ὁ μὲν κθ' Ἀπ. κανὼν ὑποβάλλει μόνον εἰς καθάρσειν τοὺς ὑποπίπτοντας εἰς τὰ ἐν αὐτῷ ἀναφερόμενα ἐγκλήματα, ἐνῶ οἱ κανόνες κθ' καὶ λ' οὐ μόνον εἰς καθάρσειν ἀλλὰ καὶ εἰς ἀφορισμόν»³.

Οὐδεμία λοιπὸν δύναται νὰ ὑπάρξῃ ἀμφιβολία περὶ τοῦ ὅτι ἢ ἐπὶ τοῦ χωρίου τῆς Ἁγίας Γραφῆς «Οὐκ ἐκδικήσεις δις ἐπὶ τὸ αὐτό» στηριχθεῖσα διάταξις τοῦ κθ' Ἀποστολικοῦ κανόνος, περὶ μὴ ἐπιβολῆς δύο ποινῶν, δὲν ἔχει γενικὸν καὶ ἀπόλυτον χαρακτήρα. Ἀναφέρεται αὕτη μόνον εἰς τὰς ἐν τῷ κανόνι ἀναγραφόμενας περιπτώσεις.

1. Σύνταγμα, Β', σ. 32. 33.

2. Αὐτόθι, Β, 37.38.

3. Αὐτόθι, Στ', 233.

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΠΑΥΛΟΣ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ*

Ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῶν πολιτικῶς, διανοητικῶς καὶ κοινωνικῶς δρώντων λαῶν ὑπάρχουσι γεγονότα τινά, τῶν ὁποίων ἢ ἀνασκόπησις εἶναι ἐπιβεβλημένη, καθ' ὅσον αὐτά, ἐπηρέασαν τὴν πορείαν αὐτῶν, ἔδωκαν νέαν κατεύθυνσιν εἰς τὸν βίον των. Ὡς εἰς τὴν ἱστορίαν πάντων τῶν ἐθνῶν, οὕτω καὶ ἐν τῇ ἱστορίᾳ τοῦ Ἑλληνισμοῦ ὑπάρχουσι γεγονότα ἐξαιρετικῆς σημασίας, τὰ ὁποῖα βαθυτάτην ἔσχον τὴν ἐπίδρασίν των οὐ μόνον ἐπὶ τῆς ζωῆς τοῦ ἡμετέρου Ἑθνους, ἀλλ' ἐπὶ τῆς ζωῆς πάντων τῶν λαῶν. Καὶ ἐκ τῶν γεγονότων τούτων ἀναμφισβητήτως εἶναι ἢ τοῦ Ἀποστόλου τῶν Ἑθνῶν ἔλευσις εἰς Ἀθήνας καὶ τὸ ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ τούτου λόφου κήρυγμα αὐτοῦ.

Καθ' ἣν ἐποχὴν ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ ἀπεκαλύπτετο ἢ

*) Λόγος τοῦ Πρωθιερέως τοῦ ἱ. ναοῦ τοῦ ἁγίου Διονυσίου τοῦ Ἀρεοπαγίτου αἰδ. Λουκᾶ Παπαναστασίου, ἐκφανηθεὶς ἀπὸ τοῦ λόφου τοῦ Ἀρείου Πάγου τῇ 29 Ἰουνίου 1935.

νέα θρησκεία παρίσταντο ἐπὶ τῆς σκηνῆς τοῦ κόσμου ἐν ὄλῃ αὐτῶν τῇ ἀκμῇ καὶ τῷ πλούτῳ ἢ Ἑλληνικῇ γλῶσσᾳ καὶ ἢ Ἑλληνικῇ σοφίᾳ, δυνάμεις ἰκαναί, ἵνα παρὰσχωσιν εἰς αὐτὴν τὸ ὄργανον τῆς διδόσεως καὶ ἀναπτύξεως τῶν θεῶν αὐτῆς δογμάτων.

Διὰ τοῦ Ἀλεξάνδρου τὸ πρῶτον, διὰ τῆς Ρώμης ἀκολούθως ἢ ἑλληνικῇ γλῶσσᾳ καὶ ἢ ἑλληνικῇ σοφίᾳ κατέσχυσαν ἐν τῇ συνειδήσει τῆς ἀνθρωπότητος καὶ ὁ κόσμος ἅπας ὁμίλει καὶ ἐσκέπτετο διὰ τῆς Ἑλλάδος. Καὶ ἐξέλιπε μὲν ὡς ἐλευθέρᾳ καὶ ἀνεξάρτητος πολιτικῇ ἀτομικότης ἢ Ἑλλάς, ἀφ' ἣς κατηνέχθη κατ' αὐτῆς ἢ σιδηρὰ πυγμὴ τῆς Ρώμης, ἐξήσκει ὅμως τὴν μεγίστην τῶν ἐπιδράσεων ὡς πνευματικὴ δύναμις καθ' ὅλας τὰς ἐκδηλώσεις τοῦ βίου, ἰκανὴ νὰ κατισχύῃ διὰ τῆς ἰσχύος τοῦ πνεύματος τῆς ἰσχύος τοῦ νικητοῦ. Ὑπῆρχε καθ' ἅπαντα τὸν κόσμον τὸ πνεῦμα τοῦτο τῆς Ἑλλάδος διαδεδομένον, ἀλλ' ὁ μέγας φάρος, ὁ τεράστιος πνεύμων ἀπὸ τὸν ὁποῖον διωχετεύθη ἦσαν αἱ Ἀθῆναι, ἢ Ἑλλάς τῆς Ἑλλάδος, τὸ ὄνειρον αὐτὸ καὶ τὸ θαῦμα, περὶ τῶν ὁποίων εὐλόγως καὶ εὐγλώττως ἐλέχθη εἰς δημοτελοῦς τελετῆς τὸ αὐστηρὸν καὶ ἐπιβλητικὸν μεγαλεῖον «χαλεπὸν τὸ μετρίως εἰπεῖν, ἐν ᾧ μόλις καὶ ἢ δόκησις τῆς ἀληθείας βεβαιοῦται». Ἦσαν αἱ Ἀθῆναι, αἱ ὁποῖα ἐγένοντο καὶ θὰ παραμείνωσι τὸ λίκνον ἅμα καὶ ὁ ναός, ὁ μυσταγωγὸς ἅμα καὶ ὁ ἱερομνήμων τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ ὑψηλοῦ. Εἰς τὰς Ἀθήνας λοιπὸν ἔπρεπε διὰ τοῦτο ἢ νέα θρησκεία νὰ ἔχη τὸν κατάλληλον ἐργάτην διὰ νὰ τὴν ἐπιβιβάσῃ ἐπὶ τῶν πτερυγῶν τοῦ αἰωνίου ἑλληνικοῦ πνεύματος ἵνα πτερουγίσῃ πρὸς νέους ὀρίζοντας. Ἐνταῦθα ἔφθασεν ὁ Παῦλος κινούμενος καὶ καλούμενος ὑπὸ τῆς θείας Προνοίας κατὰ τὸ ἔτος 52.

...Πλανᾶται ἀνὰ τὴν πόλιν ὁ ἀπόστολος σιγηλός, ἀσθηρός, σκυθρωπός. Παρέλασις ἀδιάλειπτος καὶ μεγαλοπρεπῆς ἐλαύνει πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν Του, βωμοί, στοαί, Ἐρμαί, γραφαί, ἀγάλματα, ναοί, ἢ Ποικίλη μὲ τοῦ Πολυγνώτου τὰς ἀμιμήτους γραφάς, ποικίλα ἀλλὰ καλλιτεχνήματα. Ὅλων τούτων εἶναι ἀδιάφορος θεατής. Εἶναι ἀκαλαίσθητος; Ὡ ὄμι; Ἀλλὰ ἢ καρδιά του, πληρωθεῖσα ἀπὸ τῆς φωνῆς τοῦ Ἰησοῦ, ἐκλείσθη ἐρμητικῶς πρὸς πᾶσαν ἄλλην φωνὴν ἢ ἐντύπωσιν, πρὸς πᾶν ὅτι δὲν εἶναι αὐτός, ὅ,τι δὲν λαλεῖ τὸ ὄνομά του, δὲν ὑψηρεῖ τὴν δόξαν του. Αἱ Ἀθῆναι δὲν εἶναι ἢ πόλις του, διότι δὲν εἶναι ἢ πίστις του. Διὰ τοῦτο παροξύνεται τὸ πνεῦμά του καὶ σκυθρωπότερος τοῦ συνήθους ὁ σκυθρωπός καὶ μεμφόμενος ἀπροκαλύπτως ὅ,τι βλέπει, ψιθυρίζει μὲ κατάδηλον δυσαρέσκειαν καὶ ἀποστροφὴν: «κατείδωλος πόλις».

...Σιωπηλὸς πάντοτε μεταβαίνει εἰς τὴν Συναγωγὴν, ὅπου περιέρχοι καὶ ὀργίλοι οἱ ὁμόφυλοι, ἀλλ' ὄχι καὶ ὁμόθησκοι, ἀνέμενον νὰ ἀκούσῃσι τοῦ ἀποστάτου συμπολίτου.

Ἀσφαλῆς τὸ βῆμα, ἀσφαλέστερος τὸ βλέμμα ἀνέρχεται ὁ Παῦλος τὸ μικρὸν ἐν τῇ συναγωγῇ βῆμα.

Ἐκεῖ, ὅπου εἰς τὴν ἐγγυτάτην Πνύκα ἤστροπτε καὶ ἐβρόντα καὶ ξυνεκύκα ὁ Περικλῆς, ἀστράπτει τῶρα καὶ βροντᾷ καὶ ξυγκυκᾷ κηρύσσων εἰς τὴν Συ-

ναγωγὴν ὁ Παῦλος. Ὅλοι σιγῶσιν. Οὐδεὶς κινεῖται, οὐδεὶς ψιθυρίζει, διότι ὅλοι εἶναι ἐμβρόντητοι, ἔμφοβοι, ἐκπληκτικοί, κατάπληκτοι.

...Ἐκλέγει ἀκολούθως τὴν ἀγορὰν ὡς στάδιον πάλης πνευματικῆς καὶ τὸν Δῆμον ὡς ἀκροατήριον. Ἐκεῖ τὸ πλῆθος ἀκούει περιέργως τοῦ Παύλου κηρύσσοντος πρωτοφανῆ καὶ πρωτόκουστα, «ξένων δαιμονίων δοκεῖ καταγγελεὺς εἶναι».

«Τί ἄρα γε ζητεῖ ὁ σπερμολόγος οὗτος;»

Διασταυροῦνται τὰ βλέμματα καὶ ἀυξάνεται ἡ συρροὴ τοῦ πλῆθους. Φιλόκαινοι ὄντες οἱ Ἀθηναῖοι καταναλίσκουσι τὸν καιρὸν διερευνῶντες ἂν νέον τι ἠκούσθη...Καὶ οἱ λόγοι τοῦ περιέργου ἐπισκέπτου ὑποκαίουσιν τὴν περιέργειαν τῶν εἰς τὰ καινὰ ἀρεσκομένων Ἀθηναίων καὶ ὑποβίβλεται ἡ σύστασις νὰ ἀναπτύξη ἐνώπιον τῶν Ἀρεοπαγιτῶν καὶ εἰς τοῦ Ἀρείου Πάγου τὸν ἱστορικὸν καὶ σεβασμὸν βράχον τὴν ἔννοιαν τῶν λόγων ὧν ἔρχεται κομιστής.

Ἐπὶ τοῦ Ἀρείου Πάγου, τοῦ κλεινοῦ τούτου βράχου, τοῦ πρὸς ἑτέρας δύο δόξας γειννιάζοντος, τὴν τῆς Πνυκὸς ἀπὸ δυσμῶν καὶ τῆς Ἀκροπόλεως ἐξ ἀνατολῶν, ἀναβαίνει ὁ Παῦλος. Πᾶσα ἐπέμβασις τέχνης καὶ πᾶσα διακόσμου ἐμφάνισις ἢ ἐπίδειξις ἀπεκλείσθη αὐστηρότητα ἐδῶ. Ἡ ἀπλότης τοῦ ἀγοῦ λίθου, τὰ ἄξεστα καὶ ἀστίλβωτα βάρθρα, ἢ ἄκρα σιγῆ ἐπιβάλλονται ἐδῶ, καὶ ἀπρόσβλητος ὁ νοῦς ἀπὸ τὴν παρουσίαν παντὸς τεχνουργήματος καὶ ἐλεύθερος ἀπὸ πᾶσαν πλοῦτου ἐπίδειξιν προσέχει καὶ ἀφοσιούται εἰς τὴν ὑψηλὴν λειτουργίαν τοῦ Δικαίου, εἰς ἣν καὶ δι' ἣν καθιερώθη ὁ κλεινὸς βράχος, διότι ἐδῶ ἐδρεύει καὶ λειτουργεῖ ἡ Διογενὴς Δίκη, ἱεροπρακτεῖ ἡ Θέμις καὶ ἀγρυπνεῖ ἀδέκαστος ἢ πολυόμματος Δικαιοσύνη.

Πρὸς στιγμήν τὸ βλέμμα τοῦ Παύλου πίπτει ἀπέναντι, ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως. Ἐκεῖ ἡ θεότης τῆς Ἑλληνικῆς τέχνης, βαβὴ, λαλεῖ εὐγλωττότερον πάσης εὐγλώττου λαλιᾶς. Ἀνθρώπων χεῖρες εἰργάσθησαν ἐκεῖ, διὰ ν' ἀποθεώσωσι διὰ τῆς τέχνης τὸν τοὺς λίθους καὶ νὰ δημιουργήσωσι δι' αὐτῆς ἐμψύχους τοὺς ἀψύχους θεοὺς, οἱ ὅποιοι κατῆλθον ἀπὸ τῶν χρυσῶν δωμάτων τοῦ Ὀλύμπου, ἵνα, ἀδυνατοῦντες νὰ ζήσωσι διὰ τοῦ ἰδίου ὀνόματος καὶ τῆς ἰδίας θεότητος, ζήσωσι διὰ τῆς γοήσεως καὶ περιπαθοῦς καὶ ποτνίας θεότητος, τῆς ἑλληνικῆς τέχνης.

Ἀλλὰ περιφρονητῆς τῆς Ἀκροπόλεως ἀσφαλῶς ὄχι, ὁ Παῦλος στρέφεται πρὸς ἄλλον κόσμον. Ἡ Ἀθηναϊκὴ καλλιτεχνία δὲν εἶναι ἡ κυριεύουσα τὴν ψυχὴν του καὶ δεσμεύουσα τὸ βλέμμα του. Κόσμος τοῦ Παύλου εἶναι ὁ Χριστός. Αὐτὸν θεραπεύει, ἐν αὐτῷ ζῆ, εἶναι καὶ κινεῖται. Καὶ ἤρεμος, ἀσυγκίνητος, μετὴν πλήρους πεποινήσεως ἔκφρασιν ὁμιλεῖ.

«Ἄνδρες Ἀθηναῖοι, κατὰ πάντα δεισιδαιμονεστέρους ὑμᾶς θεωρῶ». Καὶ καταγγέλλει τὸν Ἄγνωστον καὶ κηρύσσει σαφῶς ὅτι ἀσαφῶς διώπτευσεν καὶ ἐξηγήσει τὸ στόμα καὶ ὁ νοῦς τῶν μεγάλων τῆς Ἑλλάδος πνευμάτων. Νομίζει τις, εὐρισκόμενος εἰς τὸ σεβαστὸν αὐτὸ ὕψος, τὸν χώρον τοῦ ὁποίου ἐπάτησεν ὁ τῶν Ἑθνῶν ἀπόστολος, ὅτι ἀκούει ἀκόμη τοῦ Παύλου ἐξαγγέλλοντος εἰς τοὺς Ἀρεοπαγίτας καὶ τοὺς Ἀθηναίους

τὸν ζητούμενον ἀπὸ τὴν συνείδησιν αὐτῶν Ἄγνωστον Θεόν. Τῆς ἱστορικῆς ἐκείνης στιγμῆς μέχρι τοῦ ἀδυνατάτου εἶναι ἡ πλήρης περιγραφή, καὶ θὰ ἔπρεπε νὰ εἶναι τις μεγαλοφυῆς τὴν ἐμπνευσιν διὰ νὰ δυνηθῆ νὰ παραστήσῃ τὸ μεγαλεῖον τῆς σκηνῆς καὶ τῆς σιγμῆς, καθ' ἣν ὁ μέγας Παῦλος ἀπὸ τοῦ Ἀρεοπαγιτικοῦ ὕψους ἐξέπεμπε τὸ εὐφρόσυνον κήρυγμα, ὅτι δὲν εἶναι ἄγνωστος πλέον ὁ νομιζόμενος Ἄγνωστος Θεός, πρὸς ὃν ἡ διορατικότης τοῦ πνεύματος καὶ ἡ διαίσθησις τῆς συνειδήσεως τῶν Ἀθηναίων ἡγεῖρε βωμόν.

...Ἡ φωνὴ τοῦ Παύλου φθάνει μέχρι τῆς Ἀκροπόλεως καὶ ἡ πνοὴ του ἀπειλεῖ νὰ σβύσῃ, σβύνει τὴν φλόγα τῶν αἱματηρῶν βωμῶν καὶ διασκορπίζει μακρὰν τῶν θυσιῶν τὴν ἀναπεμπομένην κνίσσαν. Θὰ ἠδύνατο τις νὰ πιστεύσῃ εἰς τὸν θρόνον ὅτι, καθ' ἣν ὄραν ἐκήρυσεν ὁ Παῦλος ἐπὶ τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἐσαλεύθησαν τὰ ἀγάλματα τῆς Ἀκροπόλεως, ἐσεισθήσαν οἱ κίονες τῶν ναῶν τῆς, ἐξέφυγεν ἡ Νίκη ἀπὸ τῆς παλάμης τῆς χρυσελεφαντίνου Παρθένου καὶ παρέλυσαν αἱ σιβαραὶ καὶ ἔνοπλοι χεῖρες τῆς χαλκῆς προμάχου καὶ πολιούχου, δι' ὧν ἐκράτει τὸ δόρυ διὰ τῆς μᾶς μὲν νὰ ἀπειλήσῃ θέλουσα τὸν ἐπελεθόντα ἄοπλον ἀλλὰ δεινὸν ἐχθρὸν, διὰ τῆς ἄλλης δ' ἀσπιδόφρου νὰ καλύψῃ ἑαυτήν, σώζουσα καὶ προασπίζουσα τὴν ἀπειλουμένην θεότητά τῆς.

...Ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ λόφου οὐδεὶς ἐθορούβησεν, οὐδεὶς διέκοψε κηρύσσοντα τὸν Ἀπόστολον. Μόνον τὸ καινὸν κήρυγμα τῆς ἀναστάσεως τῶν νεκρῶν προεκάλεσε χλεύης ψιθυρον εἰς τινὰς τῶν ἀκροατῶν, πλειότεροι ὅμως, ἐμβριθέστεροι τὸν νοῦν καὶ βαθύτεροι τὴν σκέψιν, φημώσαντες πᾶσαν ἔκφρασιν γνώμης καὶ φρονήματος εἶπον «Θὰ σὲ ἀκούσωμεν καὶ ἄλλιν περὶ τούτου»...

Ἡ σεβασμία συνέλευσις ἐλύθη, δικασταὶ καὶ ἀκροαταὶ ἤρξαντο ἀποχωροῦντες, καὶ ὁ Παῦλος, σεμνὸς καὶ ἀτάραχος, κατῆλθε. Κοσμίως παρεμέρισαν τὰ πλῆθη, περιέργως ἀτενίζοντα τὸν Ἀπόστολον.

Ἐξέτεινεν ἤδη ἡ νύξ τὴν σκιερὰν χλαϊνάν τῆς ἐπὶ τὴν Ἀττικὴν φύσιν. Τὸ δαιμόνιον Ἄστρ ἀπέβη τὴν νύκτα εὐρὸν στάδιον συζητήσεων. Τὴν ἰδίαν νύκτα εὐφρόσυνος ἐπίσκεψις ἀνέμενε τὸν Παῦλον : ὁ Ἀρεοπαγιτῆς Διονύσιος, γυνὴ τις Λάμαρις καὶ ἕτεροι σὺν αὐτοῖς προσῆλθον παρὰ τῷ Παύλῳ. Ἑθνικοὶ τὴν προῖαν, ἦσαν Χριστιανοὶ τὴν ἐσπέραν. Ὁ ἐπὶ τὰ πετρῶδη τοῦ Ἀρείου Πάγου σπαρεῖς σπόρος ἔσχε ρίζαν καὶ ἐκαρποφόρησεν ὡς ὁ σπόρος ὁ πεσὼν ἐπὶ τὴν γῆν τὴν καλήν. Ἀγαθὸς σπορευὸς ὁ Παῦλος, ἔσπειρε τὸν λόγον καὶ ὁ λόγος σὰρξ ἐγένετο καὶ πλοῦσιον διὰ τοῦ χρόνου ἀπέδωκε τὸν καρπὸν. Ἡ νέα θρησκεία καὶ ἡ ἑλληνικὴ σοφία συνηδελφώθησαν. Ὁ δὲ Χριστιανισμὸς, ἐπιβάς ἐπὶ τῆς ὀλκάδος τοῦ Ἑλληνικοῦ πνεύματος, πελαγοδρομεῖ πρὸς νέας ἀκτὰς καὶ στρέφει τὴν πρῶραν πρὸς νέους ὀρίζοντας καὶ νέας χώρας, θριαμβεύων διὰ τῆς δυνάμεως τῆς ἀληθείας καὶ ἐπιβαλλόμενος διὰ τῶν ὀπλων τοῦ Ἑλληνικοῦ πνεύματος.

Ἴδου διατὶ θεωροῦμεν ἐξόχου σημασίας τὸ γεγονός τῆς ἐπισκέψεως τοῦ Παύλου εἰς Ἀθήνας καὶ τὸ

ἐπὶ τοῦ σεμινοῦ τούτου βράχου κήρυγμά του. Εἰς τὸν Ἄρειον Πάγον ἐτέθη ἐν τέρατα καὶ ἐθεμελιώθη μία ἀρετηρία διὰ τὴν ἱστορίαν τοῦ κόσμου καὶ τοῦ πολιτισμοῦ. Δι' αὐτὸ ἐδῶ, ἀπὸ διαφόρους καὶ ἀντιθέτους διασειόμενοι ἀναμνήσεις καὶ συγκινήσεις, θὰ προσέρχονται συμπαθεῖς καὶ ὄνειροπόλοι ψυχὰ καὶ καρδιὰ εὐαίσθητοι, ἵνα ἀναπολήσωσιν καὶ ἀναπαραστήσωσιν αἱ μὲν ἀρχαίους καὶ εὐκλεεῖς χρόνους, φωτεινοὺς παρὰ τὴν θρησκευτικὴν τῶν τιφλότητα, ἵνα εὐλαβεῖς προσευχθῶσιν αἱ ἄλλαι φανταστικοὶ ἀγοραταὶ τοῦ κηρύγματος τοῦ Παύλ η, τακέντες εἰς δάκρυα ἀπὸ τῆς πίστεως τὴν ἐπιφοίτησιν καὶ ἀπὸ τὴν ἱερὰν μνήμην τοῦ ὑπερανθρώπου ἐκείνου κήρυκος. Θὰ προσέρχωνται πάντοτε ἐδῶ, διότι συνεδυσάσθη ἡ δόξα τοῦ Κυρίου μετὰ τῆς αἰωνίας Ἑλλάδος καὶ ἐστήθη θεῖος φάρος αἰώνιος παρὰ τὸν ἄλλον ἐν τῇ Ἀγορόλει τοῦ ἀθανάτου πνεύματος τῆς Ἑλλάδος, ἵνα φωτίξωσι διὰ μέσου τῶν αἰώνων, διὰ τοῦ ἀσβέστου φωτός των, τὸν δρόμον τῆς ἀνθρωπότητος.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ

ΤΟΥ ΣΥΝΟΔΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

Κατὰ τῶν 1) Χριστοφόρου Χατζῆ, 2) Γερμανοῦ Βαρυκοπούλου, 3) Ματθαίου Καρπαθάκη καὶ 4) Πολυκάρπου Διώση.

Ἐν Ἀθήναις σήμερον τῇ 3ῃ τοῦ μηνὸς Ἰουλίου τοῦ ἔτους 1935, ἡμέρα Τετάρτη καὶ ὥρα 9η π. μ. προσεδρεύοντος τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Κερκύρας καὶ Παξῶν Ἀλεξάνδρου καὶ παρόντων τῶν Σεβασμιωτάτων Μητροπολιτῶν Θηβῶν καὶ Λεβαδείας Συναίου, Ἄρτης Σπυριδῶνος, Γρεβενῶν Γερδασιου, Σερρῶν Κωνσταντίνου, Σερβίων καὶ Κοζάνης Ἰωακείμ, Δράμας καὶ Φιλίππων Βασιλείου, Τρίκκης καὶ Σταγῶν Πολυκάρπου, Γυθείου καὶ Οἰτύλου Διονυσίου, Ἀλεξανδρουπόλεως Ἰωακείμ, καὶ Ἐλασσῶνος Καλλινίκου, ἀπόντος τοῦ ἐπ' ἀδείᾳ διατελοῦντος Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Φθιώτιδος Ἀμβροσίου, παρισταμένων δὲ τοῦ τε Ἐπιτρόπου τῆς Ἐπικρατείας κ. Δημητρίου Πετρακάκου καὶ τοῦ Γραμματέως Ἀρχιμαν. Σπυριδῶνος Ἀλιζιάτου, τὸ Πρωτοδόξιμον διὰ τοῦ Ἀρχιερεῖς Συνοδικῶν Δικαστήριον συνήλθεν εἰς συνεδρίαν ἐν τῇ Συνοδικῇ Μεγάρῳ καὶ τῇ συνήθει τῶν συνεδριῶν αἰθούσῃ, ἵνα κρίνῃ καὶ δικάσῃ τοὺς 1) Χριστοφόρον Χατζῆν, 2) Γερμανὸν Βαρυκόπουλον, 3) Ματθαίου Καρπαθάκη καὶ 4) Πολυκάρπον Διώση, κατηγορουμένους ἐπὶ παρανόμῳ καὶ ἀντικανονικῇ χειροτονίᾳ εἰς Ἐπισκόπους, προσχωρήσει εἰς τὸ σχίσμα τὸ δημιουργηθὲν ὑπὸ τῶν τῶς Μητροπολιτῶν Δημητριάδος Γερμανοῦ, πρώην Φλωρίνης Χρυσοστόμου, καὶ Ζακύνθου Χρυσοστόμου, ἀντιποιήσει Ἀρχῆς διὰ συμπλήξως παρασυναγωγῆς, πατρὶα καὶ τυρβία.

Δαδὸν ὑπ' ὄψιν καὶ ἐπισταμένως μελετήσαν 1) τὰ ἀναγραφέντα ἐν ταῖς ἐφημερίσιν «Ἑλληνικὸν Μέλλον», «Ἀθηναϊκὰ Νέα», «Ἐστία», «Βραδυῆ», «Ἐλεύθερον Βῆμα», κ.λ.π. ἡμερήσια φύλλα, κατόπιν σχετικῶ ἀ-

νακοινωθέντος τῶν τριῶν ἀποσχισθέντων τοῦ Σώματος τῆς Ἱεραρχίας τῆς Κανονικῆς καὶ νομίμου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, τῶς Μητροπολιτῶν Δημητριάδος Γερμανοῦ, πρώην Φλωρίνης Χρυσοστόμου καὶ Ζακύνθου Χρυσοστόμου ὅτι οἱ προέβησαν εἰς τὴν χειροτονίαν τεσσάρων Ἐπισκόπων ἤτοι τοῦ Γερμανοῦ Βαρυκοπούλου ὡς Ἐπισκόπου Κυκλάδων, τοῦ Χριστοφόρου Χατζῆ ὡς Ἐπισκόπου Μεγαρίδος, τοῦ Ματθαίου Καρπαθάκη ὡς Ἐπισκόπου Βρεσθῆνης καὶ τοῦ Πολυκάρπου Διώση ὡς Ἐπισκόπου Διαιλείας, πρὸς Ἱδρυσιν ἑπταμελοῦς Συνόδου 2) τὴν ἀπὸ 18ης Ἰουνίου ἐ. ἔ. ἀναφορὰν τῶν ὡς ἀνω τριῶν ἀποσχισθέντων τῶς Μητροπολιτῶν πρὸς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, δι' ἧς πρὸς τοὺς ἄλλοις δηλοῦσιν Αὐτῇ ὅτι δὲν ἀναγνωρίζουσιν Αὐτὴν καθόσον κατέστη σχισματικῇ λόγῳ τῆς ἀποδοχῆς τοῦ διωρθωμένου Ἡμερολογίου καὶ ὅτι «προέβησαν εἰς τὴν χειροτονίαν τεσσάρων Ἐπισκόπων πρὸς Ἱδρυσιν ἑπταμελοῦς Συνόδου καὶ πρὸς ἐξυπηρέτησιν τοῦ ποιμνίου αὐτῶν τοῦ ἀκολουθοῦντος τὸ πάτριον ἑρτολόγιον εἰς τὰς θρησκευτικὰς αὐτοῦ ἀνάγκας» 3) τὰς ἀπὸ 18ης Ἰουνίου ἐ. ἔ. ὑποδληθείσας τῷ Μακαριωτάτῳ Ἀρχιεπισκόπῳ Ἀθηνῶν διὰ Δικαστικοῦ Κλητήρος ἐξωδίκους δηλώσεις τῶν κατηγορουμένων Γερμανοῦ Βαρυκοπούλου, Χριστοφόρου Χατζῆ καὶ Πολυκάρπου Διώση, δι' ὧν δηλοῦσιν αὐτῷ ὅτι «προσεχώρησαν εἰς τὰς τάξεις τῶν Παλαισημερολογιτῶν καὶ ἀπέσχισαν ἐκ τούτου καθ' ὃ εἶχον δικαίωμα ἀπὸ τῆς δικαιοδοσίας τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». 4) τὸ Διάγγελμα τοῦ Γερμανοῦ Βαρυκοπούλου μετὰ τὴν ἐπιγραφὴν «Πρὸς τὸν εὐσεβῆ Ὁρθόδοξον Ἑλληνικὸν Λαόν» διὰ τοῦ ὁποῦ καταγγέλλει τοὺς διοικούντας τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος ὡς διασπασαντας πρὸ δωδεκαετίας τὴν ἐνότητα τῆς Πίστεως μεταξὺ τῶν Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν, ὡς διαιρέσαντας τὸν Ἑλληνικὸν Λαόν εἰς δύο ἀντιμαχομένας μερίδας διὰ τῆς ἀποδοχῆς τοῦ διωρθωμένου Ἡμερολογίου καὶ διὰ τοῦ ὁποῦ Διαγγέλματος ἀποκαλεῖ τοὺς Ἱεσάρχας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος «μισθωτοὺς καὶ ξένους ποιμένας», καλεῖ δὲ τὸν Ἑλληνικὸν λαὸν ἵνα θυσιάσῃ τὰ πάντα καθ' ὅσον «κινδυνεύει ὁ πατρικὸς θησαυρὸς τῆς ἀμωμότητος καὶ ὀρθοδόξου πίστεως ἡμῶν». 5) τὸ Διάγγελμα τῆς Κοινότητος Παλαισημερολογιτῶν μετὰ τὴν ἐπιγραφὴν «πρὸς τὸ ὀρθόδοξον ποιμνιον Παλαιοῦ Φαλήρου», δι' οὗ γνωστοποιεῖ αὐτῷ ὅτι τὴν προσεχῆ Κυριακὴν θέλει χοροστατήσῃ εἰς τὸν Ναὸν τῆς Παναγίας τῆς Μυρτιδιωτίσσης τῶν Παλαισημερολογιτῶν (ἕδος Νηρηϊῶν Παλαιοῦ Φαλήρου) ὁ Ἐπίσκοπος Κυκλάδων Γερμανὸς Βαρυκόπουλος 6) ἐντυπον διανεμηθὲν εἰς τὸ κοινόν, ἐν τῇ ὁποίᾳ ἐντύπῳ φέρεται φωτογραφημένος ὁ αὐτὸς κατηγορούμενος φέρων ἀρχιερατικὸν ἐγκόλπιον 7) διάγγελμα τοῦ Πολυκάρπου Διώση πρὸς τοὺς κατοίκους Πειραιῶς δι' οὗ γνωστοποιεῖ αὐτοὺς τὴν χειροτονίαν αὐτοῦ ὡς Ἐπισκόπου Διαιλείας καὶ ὅτι δὲν προσχώρησεν εἰς τὸν ἀγῶνα διὰ νά

γίνῃ Ἀρχιερεὺς, ἀλλ' ὅτι ἐπέβαλεν εἰς αὐτὸν τοῦτο ἢ ἀνάγκη τῆς Ἐκκλησίας τὴν ὁποῖαν ἐδλεπε διασαλευομένην ἐκ θεμελίων, βαλλομένην τὴν ἀγίαν ἡμῶν θρησκείαν ὑπὸ τῶν Ἀρχιερέων τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος διὰ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ «Παπικοῦ Ἐορτολογίου», διχοτομουμένην δὲ ὡς ἄλλοτε ἐδιχοτομήθη ὑπὸ τοῦ Ἀρείου καὶ τῶν λοιπῶν αἰρετικῶν καὶ ὅτι τὸ ἀκέφαλον σῶμα (ἐνωθὼν διὰ τοῦτου τοῦς Παλαισημερολογίται) ἀπέκτησε κεφαλὴν τοὺς ἁγίους τρεῖς Ἱεράρχας (ἐνωθὼν διὰ τοῦτου τοὺς τρεῖς ἀποσχισθέντας τέως Μητροπολίτας), ὅτι οὗτοι ἀπεκήρυξαν τοὺς ταραξίαις καὶ καινοτόμοις Ἱεράρχαις τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ ἀνεπέτασαν τὴν σημαίαν τῆς ὀρθοδοξίας, ἵκεταῦει δὲ τὸν Λαὸν τοῦ Πειραιῶς ἵνα ἀρνήσῃ τὴν παράνομον καὶ καινοτόμον Ἐκκλησίαν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν, νὰ ἀποκηρύξῃ τὸ διωρθωμένον ἡμερολόγιον ὡς Παπικὸν καὶ νὰ προσχωρήσῃ εἰς τὰς τάξεις αὐτῶν ὡς ἔπραξε καὶ αὐτὸς· 8) ἀπόκομμα τῆς Ἐφημερίδος «Ἑλληνικὸν Μέλλον» ἐν ᾧ ἐμφαίνεται φωτογραφημένος μετ' ἀρχιερατικοῦ ἱγολοπίου· 9) ἐνυπόγραφον ἄρθρον τοῦ Χριστοφόρου Χατζῆ ὡς Ἐπισκόπου Μεγαρίδος δημοσιευθὲν ἐν τῇ Ἐφημερίδι «Ἑλληνικὸν Μέλλον» τῆς 27ης Ἰουνίου ἐ. ἔ. δι' οὗ ἐπιτίθεται κατὰ τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν ἀποκαλῶν αὐτὸν ἐμπαθῆ καὶ ὡς ἐπιδιώκοντα τὴν ἐξόντωσιν ἀναστημάτων, ἅτινα ἀποτελοῦσι τὸ σέμνωμα καὶ ἀγλάισμα τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου, εὐτινος ἄρθρου τὴν πατρότητα δὲν ἀπεκήρυξεν ὁ κατηγορούμενος, πρᾶγμα ὑπερ ἀποδεικνύει αὐτὸν ὡς συντάκτην τοῦ δημοσιεύματος τοῦτου· 10) τὸ ὑπ' ἀριθ. 1818 καὶ ἀπὸ 20 Ἰουνίου ἐ. ἔ. ἔγγραφο τῆς Ἱερᾶς Συνόδου πρὸς τὸν Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην Γόρτυνος καὶ Μεγαλοπόλεως κ. Προκόπιον, ὅπως προῆλθε εἰς τὴν ἐνέργειαν τακτικῶν ἐνδρῶν ἀνγκρίσεων κατὰ τῶν ὡς ἄνω τεσσάρων κατηγορουμένων· 11) τὰς ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἐντολῆς ταύτης ἐνδρῶν μαρτυρικὰς καταθέσεις τῶν Παναγιώτη Διάκη, Χρήστου Γρηγορέα ἐνωματάρχου, Δημητρίου Ἀγικυτάκη ἱερέως καὶ Γεωργίου Παυλοπούλου ἀνθυπασπιστοῦ τῆς Χωροφυλακῆς, δι' ὧν οὗτοι θεδαιοῦσιν ὅτι οἱ τρεῖς ἀποσχισθέντες τέως Μητροπολίται μετέβησαν εἰς τὴν Μονὴν Κερατέας καὶ ἐτέλεσαν τὰς εἰς Ἐπισκόπους χειροτονίας τῶν κατηγορουμένων· 12) τὴν μαρτυρικὴν κατάθεσιν τοῦ Χριστοῦ Χριστίδου θεδαιοῦντος ὅτι καθ' ὃν χρόνον διέμενον ἐν τῇ Μονῇ Κερατέας ὡς ἀσθενῆς, ὁ κατηγορούμενος Ματθαῖος Καρπαθάκης ἐλειτούργησεν ὡς Ἀρχιερεὺς ἐν τῇ Μονῇ, προείδη εἰς τὴν χειροτονίαν κατωτέρου κληρικοῦ καὶ ὅτι πρὸ τῆς χειροτονίας αὐτοῦ εἰς Ἐπίσκοπον ὄδρξε τὴν ἐν τῷ Κράτει ἐπίσημον Ἐκκλησίαν ὡς σχισματικὴν, διέδιδεν ὅτι ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν ὡς καινοτόμος ἐξόρισεν τὴν γενειάδα αὐτοῦ, προέτρεπε δὲ τοὺς μεταβαίνοντας εἰς τὴν Μονὴν προσκυνητάς, ἵνα συναθροισθῶσι πέντε ὡς δέκα χιλιάδες ἐξ αὐτῶν καὶ μεταβῶσιν εἰς Ἀθήνας «καὶ γύσωσιν αἷμα διὰ νὰ ξεπλυθῇ ἡ κατάστασις»·

13) τὰς κλήσεις τοῦ ἀνακριτοῦ πρὸς τοὺς κατηγορουμένους, τὰς σχετικὰς ἐκθέσεις τῶν ἐντεταλμένων ἐπιδοσῶν τῶν κλήσεων, ἐξ ὧν ἐμφαίνεται ὅτι οἱ κατηγορούμενοι ἠρνήθησαν ἵνα ἐμφανισθῶσιν ἐνώπιον τοῦ Ἀνακριτοῦ· 14) τὴν ἀπὸ 1ης Ἰουλίου ἐ. ἔ. ἐκθεσιν τοῦ ἀνακριτοῦ ὑποβάλλοντος τῇ Ἱ. Συνόδῳ τὸν σχηματισθέντα φάκελλον τῆς δικογραφίας, καὶ διὰ τῆς ὁποίας ἐκθέσεως οὗτος ἀποφαίνεται ὅτι πλήρως ἀποδεικνύεται καὶ θεδαιοῦται ἢ εἰς Ἐπισκόπους χειροτονία τῶν ὡς εἰρηται τεσσάρων κατηγορουμένων ὑπὸ τῶν ἀποσχισθέντων τῆς Ἐκκλησίας τέως Μητροπολιτῶν Δημητριάδου Γερμανοῦ, πρώην Φλωρίνης Χρυσσοστόμου καὶ Ζακύνθου Χρυσσοστόμου καὶ ὅτι οἱ κατηγορούμενοι μετ' ἄλλων συνώμωσαν, συνεσκέφθησαν καὶ συναπεφάσισαν ἵνα δημιουργήσωσι πράγματα τῇ Ἐκκλησίᾳ, σκληρουνθείσης ἐπὶ τσοῦτῳ τῆς καρδίας αὐτῶν, ὥστε καὶ σχίσμα διὰ τῶν ἐνεργειῶν αὐτῶν νὰ δημιουργήσωσιν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν· 15) τὰς κλήσεις τοῦ Σεβασμ. Προέδρου τοῦ Δικαστηρίου πρὸς τοὺς κατηγορουμένους ὅπως ἐμφανισθῶσιν ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου κατὰ τὴν σήμερον δικάσιμον, 16) τὰς ἐκθέσεις τῶν ἐντεταλμένων τὴν ἐπίδοσιν τῶν εἰρημένων κλήσεων ἐξ ὧν ἐμφαίνεται ὅτι οἱ κατηγορούμενοι ἠρνήθησαν τὴν παραλαβὴν αὐτῶν· 17) τὰ ὑπ' ἀριθ. 1918 καὶ ἀπὸ 1ης Ἰουλίου ἐ. ἔ. ἔγγραφο τοῦ Σεβασμ. Προέδρου τοῦ Δικαστηρίου πρὸς τε τὸ Ἀρχηγεῖον τῆς Χωροφυλακῆς καὶ τὴν Διεύθυνσιν τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων, ὅπως ἐνρωτηθῶσιν οἱ κατηγορούμενοι οἱ ὑπὸ ἐπιτήρησιν εὑρισκόμενοι ἂν προτίθενται εἰς ἐμφανισθῶσιν ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου κατὰ τὴν σήμερον δικάσιμον καὶ ἀπολογηθῶσιν ἐπὶ τῶν ἀποδιδόμενων αὐτοῖς κατηγορῶν, παρασχεθῆ δ' αὐτοῖς πάσα εὐκολία διὰ τὴν προσέλευσιν αὐτῶν ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου· 18) τὸν ὑπ' ἀριθ. 1178 καὶ ἀπὸ 2 Ἰουλίου ἐ. ἔ. ἔγγραφο τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων, ὡς καὶ τὸ ὑπ' ἀριθ. 12 καὶ ἀπὸ 3ης Ἰουλίου ἐ. ἔ. τηλεγράφημα τῆς Διοικήσεως τῆς Χωροφυλακῆς Ἀττικοδοτωτίας πρὸς τὴν Ἱ. Σύνοδον, δι' ᾧ δηλοῦται ὅτι, καίτοι οἱ ὑπὸ ἐπιτήρησιν κατηγορούμενοι ἠρωτήθησαν ἂν προτίθενται νὰ ἐμφανισθῶσιν ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου κατὰ τὴν σήμερον δικάσιμον, οὗτοι ἀπήντησαν ἀρνητικῶς· καὶ 19) πάντα τὰ λοιπὰ ἔγγραφα τὰ ἀπαρτίζοντα τὸν φάκελλον τῆς δικογραφίας ταύτης, τῶν κατηγορουμένων, ὡς προεῖρηται, νομίμως κληθέντων· ἀλλὰ μὴ ἐμφανισθέντων κατὰ τὴν σήμερον δικάσιμον καὶ κατ' ἀκολουθίαν δικαζόμενων ἐρήμην·

Διασυνεφόμενον κατὰ τε τοὺς Θείους καὶ Ἱεροῦς Κανόνας· καὶ τοὺς νόμους τοῦ Κράτους·

Ἐπειδὴ ἐκ τῶν ἐνδρῶν ἐξετασθέντων μαρτύρων ἐξάγεται καὶ τὸ Δικαστήριον πεῖθεται ὅτι οἱ ὡς ἄνω τέσσαρες κατηγορούμενοι προσεχώρησαν εἰς τὸ σχίσμα τὸ δημιουργηθὲν ὑπὸ τῶν τριῶν τέως Μητροπολιτῶν Δημητριάδου Γερμανοῦ, πρώην Φλωρίνης Χρυσσοστόμου καὶ Ζακύνθου Χρυσσοστόμου, διὰ τῆς ἀποσχίσεως αὐ-

τῶν ἀπὸ τοῦ σώματος τῆς Ἱεραρχίας, τῆς κανονικῆς καὶ νομίμου Ἐκκλησίας, τῆς Ἑλλάδος, ἐχειροτονήθησαν δὲ ὑπ' αὐτῶν εἰς Ἐπισκόπους ἕως ἀντικανονικῶς καὶ παρανόμως,

Ἐπειδὴ διὰ τῆς πράξεως αὐτῶν παρέβησαν τὰς διατάξεις τῆς κειμένης νομοθεσίας καθορίζουσης τὸν τρόπον τῆς τε ἐκλογῆς καὶ χειροτονίας τῶν Ἀρχιερέων,

Ἐπειδὴ οἱ κατηγορούμενοι ἐχειροτονήθησαν δι' ἕως ἀνυπαρκτοῦς Μητροπόλεις, δεδομένου ὅτι ὁ Νόμος 5438 ῥητῶς καθορίζει τὰς ἐν Ἑλλάδι Μητροπολιτικὰς ἑδρας,

Ἐπειδὴ οἱ μετὰ τῶν ἀποσχισθέντων τριῶν τέως Μητροπολιτῶν συνέστησαν ἰδίαν ἐπταμελῆ Σύνοδον παρὰ τοῦ Ἱεροῦ Κανόνας, τὸ Σύνταγμα καὶ τὰς διατάξεις τοῦ Καταστατικοῦ Νόμου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος,

Ἐπειδὴ ἀντεποιήθησαν διὰ τῶν ὧ; ἀνω ἐνεργειῶν αὐτῶν ξένης ἀρχῆς καὶ ἐξουσίας,

Ἐπειδὴ διὰ τῶν ὧ; εἴρηται ἐξωδίκων δηλώσεων αὐτῶν καθιστῶσι γνωστὸν τῷ Μακαριωτάτῳ Ἀρχιεπισκόπῳ Ἀθηνῶν ὅτι προσεχώρησαν εἰς τὰς τάξεις τῶν Παλαίσημερολογιτῶν καὶ ἀπέσχισαν ἐκτεῦς ἀπὸ τῆς δικαιοδοσίας τῆς Ἱ. Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος,

Ἐπειδὴ παρέδωκαν τὰ ἄρθρα 8—10 τοῦ Καταστατικοῦ Νόμου 5438 τοῦ ὀρίζοντος τὸν τρόπον τῆς τε ἐκλογῆς, χειροτονίας καὶ ἐγκαταστάσεως τῶν Ἀρχιερέων (πρὸς. καὶ Γ'. Σ'. Οἴκουμ. Συνόδου),

Ἐπειδὴ διὰ τοῦ μνησθέντος Διαγγέλματος αὐτοῦ ὁ κατηγορούμενος Γερμανὸς Βικριόπουλος καθάπτεται τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, κατηγορεῖ δ' αὐτὴν ὅτι διέσπασε τὴν ἐνότητα τῆς Πίστεως μεταξὺ τῶν Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν διὰ τῆς ἀποδοχῆς τοῦ διωρθωμένου ἡμερολογίου, ἀποκαλεῖ τοὺς Ἱεράρχας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος «μισήτους καὶ ξένους ποιμένας», καλεῖ δὲ τὸν Ἑλληνικὸν Λαὸν ἵνα θυσιάσῃ τὰ πάντα καθ' ὅσον κινδυνεύει ὁ πατρικὸς θησαυρὸς τῆς ἀμωμῆτου καὶ ὀρθοδόξου πίστεως ἡμῶν,

Ἐπειδὴ διὰ τῶν τοιούτων ψευδῶν διαδόσεων ἠθέλησε νὰ ὑποκινήσῃ τὸν Λαὸν εἰς στάσιν κατὰ τῆς κανονικῆς καὶ νομίμου Ἐκκλησίας,

Ἐπειδὴ ἀνευ γνώσεως καὶ ἀδείας τοῦ οἰκείου Ἱεράρχου ἐτέλεσεν ἱεροπραξίαν ἐν Παλαιῷ Φιλήρῳ,

Ἐπειδὴ ὁ κατηγορούμενος Πολύκαρπος Λιώσης διὰ τοῦ μνησθέντος Διαγγέλματος αὐτοῦ πρὸς τοὺς κατοίκους Πειραιῶς δεδαισίο τὴν εἰς Ἐπίσκοπον χειροτονίαν αὐτοῦ ὧ; Ἐπισκόπου Δαυλείας, γνωστοποιεῖ δ' αὐτοῖς ὅτι προσεχώρησεν εἰς τὸν ἀγῶνα τῶν τριῶν ἀποσχισθέντων τέως Μητροπολιτῶν διότι ἐδῆκε τὴν Ἐκκλησίαν διασαλευομένην ἐκ θεμελίων, τὴν θερησκίαν βαλλομένην ὑπὸ τῶν Ἀρχιερέων τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ διχοτομημένην ὡς ἄλλοτε

ἐδιχοτομήθη ὑπὸ τοῦ Ἀρείου καὶ τῶν ἄλλων αἰρετικῶν, ἐκευτεῖ δὲ τὸν Λαὸν τοῦ Πειραιῶς ἵνα ἀποκηρύξῃ τὴν παράνομον καὶ καινοτόμον Ἐκκλησίαν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν ὧ; καὶ τὸ διωρθωμένον Ἡμερολόγιον, ὑπερ «Παπικὸν» καλεῖ,

Ἐπειδὴ διὰ τῶν ὧ; αὐτῶ προτροπῶν αὐτοῦ καὶ ψευδῶν διαδόσεων καλεῖ τὸν Λαὸν Πειραιῶς εἰς στάσιν κατὰ τῆς Ἐκκλησίας,

Ἐπειδὴ ὁ κατηγορούμενος Χριστοφόρος Χατζῆς διὰ τοῦ ρηθέντος ἐνυπογράφου ἄρθρου αὐτοῦ ὧ; Ἐπισκόπου Μεγαρίδος καθάπτεται τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ συκοφαντεῖ αὐτόν,

Ἐπειδὴ αὐτὸς αὐτὸς ὁ κατηγορούμενος διὰ τοῦ εἰς τὸν Τύπον δημοσιεύματος αὐτοῦ ἐις αὐτὸ τὴν εἰς Ἐπίσκοπον χειροτονίαν αὐτοῦ,

Ἐπειδὴ ὁ κατηγορούμενος Ματθαῖος Καρπαθάκης ἐδέχθη ἐν τῇ Μονῇ Κερατέας τοῦ; τρεῖς ἀποσχισθέντας τῆς Ἐκκλησίας τέως Μητροπολίτας, ὅπως προδῶσιν εἰς τὴν χειροτονίαν Ἐπισκόπων, ἐν γνώσει τῆς παραβάσεως τῶν τε Ἱερῶν Κανόνων καὶ τῶν κειμένων Νόμων,

Ἐπειδὴ αὐτὸς ἐδεδαιώθη ὅτι ἱερουργῶν ὧ; ἀρχιερεῦς ἐν τῇ Μονῇ Κερατέας προέδῃ εἰς τὴν χειροτονίαν Διακόνου καὶ Προσφυτέρου,

Ἐπειδὴ κατὰ τοῦ; αὐτοῦ; μάρτυρας ὁ αὐτὸς κατηγορούμενος ὕβριζε τὴν ἐν τῷ Κράτει ἐπίσημον Ἐκκλησίαν ὧ; σχισματικὴν, διέδιδε ψευδεῖς διαδόσεις εἰς βάρος τοῦ κανονικοῦ καὶ νομίμου Ἱεράρχου, πρότερον δὲ τὸν Λαὸν ἵνα ἔλθῃ εἰς Ἀθήνας «καὶ χύση αἷμα διὰ νὰ ξεπλυθῇ ἡ κατάσταση»;

Ἐπειδὴ διὰ τῶν τοιούτων παροτρύνσεων καὶ ψευδῶν διαδόσεων προέτρεπε τὸν Λαὸν εἰς στάσιν κατὰ τῆς κανονικῆς καὶ νομίμου Ἐκκλησίας,

Ἐπειδὴ οἱ κατηγορούμενοι ἀπὸ κοινοῦ συμφέροντος μετ' ἄλλων συνώμισαν, συνεσκέφθησαν καὶ συναπεφάρισαν κατὰ τῆς κανονικῆς καὶ νομίμου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ σχίσμα ἐν αὐτῇ ἐδημιούργησαν διὰ τῶν ἐνεργειῶν αὐτῶν,

Ἐπειδὴ κατὰ τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας Π'. καὶ ΚΒ'. Ἀντιοχείας καὶ ΣΤ'. Δ'. Οἴκουμ. Συνόδ. ἢ ὑπὸ τὰς ῥηθείσας συνθήκας χειροτονία αὐτῶν εἰς Ἐπισκόπους τυγχάνει ἄκυρος,

Ἐπειδὴ τὰ παραπτώματα ταῦτα προδύπονται καὶ τιμωροῦνται ὑπὸ τῶν θείων καὶ Ἱερῶν Κανόνων καὶ δὴ τοῦ ΔΕ'. τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων διαγορευόντος «Ἐπίσκοπον μὴ τολμᾶν ἔξω τῶν ἑαυτοῦ ὄρων χειροτονίας ποιῆσθαι εἰς τὰς ὑποκειμένας αὐτῷ πόλεις καὶ χώρας, εἰ δὲ ἐλεγχθεῖς τοῦτο πεποιηῶ; παρὰ τὴν τῶν κατεχόντων τὰς πόλεις ἐκείνας ἢ τὰς χώρας γνώμην, καθαιρεῖσθαι καὶ αὐτὸς καὶ ὧ; ἐχειροτόνησεν» τοῦ ΚΒ'. τῆς ἐν Ἀντιοχείᾳ προστάσσοντος «Ἐπίσκοπον μὴ ἐπιβαίνειν ἄλλοτρίᾳ πόλει τῇ μὴ ὑποκειμένη αὐτῷ μηδὲ χώρα τῇ αὐτῷ μὴ διαφερούσῃ, ἐπὶ χειροτονίᾳ τινός, μηδὲ καθιστᾶν πρεσβυτέρους ἢ διακόνους

εἰς τόπους ἐτέρῳ Ἐπισκόπῳ ὑποκειμένου, εἰ μὴ ἄρα μετὰ γνώμης τοῦ οἰκείου τῆς χώρας Ἐπισκόπου, εἰ δὲ τολμήσει τις τοιοῦτον, ἄκυρον εἶναι τὴν χειροθεσίαν καὶ αὐτὸν ἐπιτιμίῳ ὑπὸ τῆς Συνόδου τυγχάνειν» τοῦ ΙΓ'. τῆς ἐν Ἀντιοχείᾳ διαγορευόντος «Μηδένα Ἐπίσκοπον τολμᾶν ἀφ' ἐτέρας Ἐπαρχίας εἰς ἐτέραν μεταβαίνειν καὶ χειροτονεῖν ἐν Ἐκκλησίᾳ τινὰς εἰς προαγωγὴν λειτουργίας, μηδὲ εἰ συνεπάγοιτο ἑαυτῷ ἐτέρους, εἰ μὴ παρακληθεὶς ἀφίκοιτο διὰ γραμμάτων τοῦ τε Μητροπολίτου καὶ τῶν αὐτῷ Ἐπισκόπων ὡς εἰς τὴν χώραν παρέχοιτο. Εἰ δέ, μηδενὸς καλοῦντος, ἀπέλθοι ἀτάκτως, ἐπὶ χειροθεσίᾳ τινῶν καὶ καταστάσει τῶν Ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων μὴ προσήκοντων αὐτῷ, ἄκυρα μὲν τὰ ὑπ' αὐτοῦ πεπραγμένα τυγχάνειν καὶ αὐτὸν δὲ ὑπέχειν τῆς ἀταξίας αὐτοῦ καὶ τῆς παραλόγου ἐπιχειρήσεως τὴν προσήκουσιν δίκην, καθηρημένων ἐντεῦθεν ἤδη ὑπὸ τῆς Ἁγίας Συνόδου» τοῦ ΣΤ'. τῆς ἐν Χαλκηδόνι διακελεύοντος «μηδένα ἀπολελυμένως χειροτονεῖσθαι μῆτε πρεσβύτερον μῆτε διάκονον μῆτε ἄλλως τινὰ τῶν ἐν τῇ Ἐκκλησιαστικῇ Ἱερατείᾳ, εἰ μὴ ἰδικῶς ἐν Ἐκκλησίᾳ πόλεως ἢ μαρτυρίῳ ἢ Μοναστηρίῳ ὃ χειροτονοῦμενος ἐπικηρύττατο. τοὺς δὲ ἀπολύτως χειροτονοῦμενους ὥρισεν ἡ Ἁγία Σύνοδος ἄκυρον ἔχειν τὴν τοιαύτην χειροτονίαν καὶ μηδαμοῦ δύνασθαι ἐνεργεῖν, ἐφ' ὅβρι τοῦ χειροτονήσαντος» τοῦ ΙΗ' τῆς Δ'. Οἰκουμενικῆς Συνόδου προστάσσοντος «Τὸ τῆς συνωμοσίας ἢ φατρίας ἔγκλημα καὶ παρὰ τῶν ἔξω νόμων πάντῃ κεκώλυται, πολλῶ δὴ μᾶλλον ἐν τῇ τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησίᾳ· τοῦτο γίνεσθαι ἀπαγορεύειν προσήκει· εἴ τις παρὰ τὴν Ἐκκλησίαν ἰδίᾳ ἔκκλησιάζει καὶ καταφρονήσας τῆς Ἐκκλησίας, τὰ τῆς Ἐκκλησίας ἐθέλοι πράττειν μὴ συνόντος τοῦ Πρεσβυτέρου κατὰ τὴν γνώμην τοῦ ἐπισκόπου, ἀνάθεμα ἔστω» τοῦ Ε'. τῆς ἐν Ἀντιοχείᾳ διαγορευόντος «εἴ τις πρεσβύτερος ἢ διάκονος καταφρονήσας τοῦ ἰδίου Ἐπισκόπου ἀφώρισεν ἑαυτὸν τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἰδίᾳ συνήγαγε καὶ θυσιαστήριον ἔστησε, καὶ τοῦ ἐπισκόπου προσκαλούμενου ἀπειθεῖοι καὶ μὴ βούλοιο αὐτῷ πείθεσθαι μηδὲ ὑπακούειν καὶ πρῶτον καὶ δεῦτερον καλοῦντι, τοῦτον καθαιρεῖσθαι παντελῶς καὶ μηκέτι θεραπείας τυγχάνειν, μηδὲ δύνασθαι λαμβάνειν τὴν ἑαυτοῦ τιμὴν. Εἰ δὲ παραμένοι θορυβῶν καὶ ἀναστατῶν τὴν Ἐκκλησίαν διὰ τῆς ἔξωθεν ἐξουσίας ὡς στασιώδη αὐτὸν ἐπιστρέφεισθαι» τοῦ ΙΔ' τῆς ΑΒ'. Συνόδου διακελεύοντος «Εἴ τις ἐπίσκοπος ἐγκλήματος πρόφασιν ποιούμενος κατὰ τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου, πρὸς Συνδικτικὴν διαγνώσεως ἀποστήσει ἑαυτὸν τῆς πρὸς αὐτὸν κοινωνίας καὶ μὴ ἀναφέρει τὸ ὄνομα αὐτοῦ, κατὰ τὸ εἰθισμένον, ἐν θεῖᾳ μυσταγωγίᾳ, τοῦτον ὥρισεν ἡ Ἁγία Σύνοδος καθηρημένον εἶναι, εἰ μόνον ἀποστάς τοῦ οἰ-

κείου Μητροπολίτου σχίσμα ποιήσοι· δεῖ γὰρ ἕκαστον τὰ οἰκεία μέτρα γινώσκειν καὶ μῆτε τὸν πρεσβύτερον καταφρονεῖν τοῦ ἰδίου Ἐπισκόπου, μῆτε τὸν Ἐπίσκοπον τοῦ ἰδίου Μητροπολίτου» τοῦ ΙΕ'. τῆς ΑΒ'. Συνόδου προστάσσοντος «Τὰ ὀρισθέντα περὶ πρεσβυτέρων, Ἐπισκόπων καὶ Μητροπολιτῶν πολλῶ μᾶλλον ἐπὶ Πατριαρχῶν ἀρμύζει, ὥστε εἴ τις πρεσβύτερος ἢ Ἐπίσκοπος ἢ Μητροπολίτης τολμήσοι ἀποστήναι τῆς πρὸς τὸν οἰκείον Πατριάρχην κοινωνίας καὶ μὴ ἀναφέρει τὸ ὄνομα αὐτοῦ κατὰ τὸ ὀρισμένον καὶ τεταγμένον ἐν τῇ Θεῖᾳ Μυσταγωγίᾳ, ἀλλὰ πρὸς ἐμφανεῖας Συνδικτικῆς καὶ τελείας αὐτοῦ κατακρίσεως σχίσμα ποιήσοι, τοῦτον ὥρισεν ἡ Ἁγία Σύνοδος πάσης Ἱερατείας παντελῶς ἀλλότριον εἶναι εἰ μόνον ἐλεγχθεῖοι τοῦτο παρανομήσας καὶ ταῦτα ἐσφράγισται· τε καὶ ὄρισται περὶ τῶν προφάσει κοινωνῶν ἐγκλημάτων τῶν οἰκείων ἀφισταμένων Πρεσβυτέρων καὶ σχίσμα ποιούντων καὶ τὴν ἔνωσιν τῆς Ἐκκλησίας διασπώντων» (πρὸς δὲ καὶ Ι και ΙΑ' τῆς ἐν Καρθαγίνῃ ΑΔ' τῆς ΣΤ'. Οἰκ. Συνόδου καὶ ΙΓ'. τῆς ΑΒ'.)

Διὰ ταῦτα

Ἰδὸν καὶ τὰ ἄρθρα 11, 17, καὶ 28 τοῦ Νόμου 5383 «Περὶ Ἐκκλησιαστικῶν Δικαστηρίων» ὡς εὔτος ἐτροποποιήθη ὑπὸ τοῦ ἐν τῷ ὄπ' ἀριθ. 255 φύλλῳ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως τῆς 12ης Ἰουλίου ἐ. ἔ. Ἀναγκαστικοῦ Νόμου, δικάζον ἐρήμην τῶν κατηγορουμένων κηρύσσει τοὺς Χριστοφόρον Χατζῆν, Γερμανὸν Βαρυκόπουλον, Ματθαῖον Καρπαθάκη καὶ Πολύκαρπον Λιώσην ἐνόχους παρανόμου καὶ ἀντικανονικῆς χειροτονίας εἰς Ἐπισκόπους, προσχωρήσεως εἰς τὸ σχίσμα τὸ δημιουργηθὲν ὑπὸ τῶν τέως Μητροπολιτῶν Δημητριάδος Γερμανοῦ, πρώην Φλωρίνης Χρυσστόμου καὶ Ζακύνθου Χρυσστόμου, ἀντιποιήσεως Ἀρχῆς διὰ συμπήξεως παρασυναγωγῆς, φατρίας καὶ τυρείας καὶ ἐπιβάλλει αὐτοῖς τὴν ποινὴν τῆς καθαιρέσεως ἀπογουμοῦν αὐτοὺς τέλειον παντὸς Ἱερατικοῦ Ἀξιώματος, βαθμοῦ καὶ τίτλου, τῆς ὑπαγωγῆς αὐτῶν εἰς τὴν τῶν Μοναχῶν τάξιν καὶ τοῦ πενταετοῦς σωματικοῦ περιορισμοῦ ἐν Μονῇ καὶ καταδικάζει αὐτοὺς εἰς τὰ ἔξοδα τῆς δίκης καὶ τέλη τῆς σημάνσεως. Ὅριζι δὲ Μονὰς πρὸς ἑκτισιν τῆς ποινῆς αὐτῶν διὰ μὲν τὸν Χριστοφόρον Χατζῆν τὴν ἐν τῇ Νήσῳ Σερφῶ Ἱερὰν Μονὴν τῶν Ταξιαρχῶν, διὰ τὸν Γερμανὸν Βαρυκόπουλον τὴν ἐν τῇ Νήσῳ Ἱθάκῃ Ἱερὰν Μονὴν τῶν Καθαρῶν, διὰ τὸν Ματθαῖον Καρπαθάκη τὴν ἐν τῇ Νήσῳ Στροφάδαϊς Ἱ. Μονὴν τοῦ Ἁγίου Διονυσίου, διὰ δὲ τὸν Πολύκαρπον Λιώσην τὴν ἐν τῇ Νήσῳ Σκιαθῶ Ἱερὰν Μονὴν τῆς Εὐαγγελιστρίας.

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη καὶ ἐξεδόθη ἐν Ἀθήναις αὐθιμῆρον.

† Ο ΚΕΡΚΥΡΑΣ ΚΑΙ ΠΑΕΩΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ. Πρεσβυτέρου

† Ο ΘΗΒΩΝ ΚΑΙ ΛΕΒΑΔΕΙΑΣ ΣΥΝΕΣΙΟΣ

† Ο ΑΡΤΗΣ ΣΠΥΡΙΔΩΝ

- † Ο ΓΡΕΒΕΝΩΝ ΓΕΡΒΑΣΙΟΣ
- † Ο ΣΕΡΡΩΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ
- † Ο ΣΕΡΒΙΩΝ ΚΑΙ ΚΟΖΑΝΗΣ ΙΩΑΚΕΙΜ
- † Ο ΔΡΑΜΑΣ ΚΑΙ ΦΙΛΗΠΠΩΝ ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ
- † Ο ΤΡΙΚΚΗΣ ΚΑΙ ΣΤΑΓΩΝ ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ
- † Ο ΓΥΘΕΙΟΥ ΚΑΙ ΟΙΤΥΛΟΥ ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ
- † Ο ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥΠΟΛΕΩΣ ΙΩΑΚΕΙΜ
- † Ο ΕΛΛΕΣΣΩΝΟΣ ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ

Ὁ Γραμματεὺς

Ἀρχιμ. ΣΠΥΡΙΔΩΝ ΑΔΙΒΙΖΑΤΟΣ

Ὅτι ἀκριβὲς ἀντίγραφον

Ἐν Ἀθήναις τῇ 16ῃ Ἰουνίου 1935

Ο ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ

† ΠΡ. ΜΗΤΡΟΠ. ΚΑΛΑΒΡ.-ΑΙΓΙΑΛΕΙΑΣ ΤΙΜΟΘΕΟΥ

Η ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟΤΗΣ ΕΝ ΤΗ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΣΥΝΗ

B' [2]

Ὁ Χριστιανισμὸς εἰς τὴν κυρίαν αὐτοῦ ἔννοιαν, εἰς τὸν κύριον αὐτοῦ σκοπὸν εἶναι ἢ ἐν τῷ βίῳ τῶν χριστιανῶν ἐφαρμογὴ τῶν τοῦ Χριστοῦ ἐντολῶν τῆς ἀληθείας, τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπης. Ἐὰν δὲν εἶναι τοῦτο, τότε θὰ εἶναι τυπικισμὸς ἐσωτερικῆς τινος ὁρμῆς, ἢ κατὰ παράδοσιν ἐθνικιστικὴν καὶ οἰκογενειακὴν καταντῶν εἰς ἀνόσιον φαρσαϊκὴν ἐκμετάλλευσιν πρὸς τὸ «θεαθῆναι» καὶ τὸ κερδίζειν χρήματα καὶ κτήματα.

Ὁ Χριστιανισμὸς, ἡ θρησκεία τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ, ἐξουδένωσε, πάσας τὰς ἄλλας θρησκείας, διότι τὰς ἀπέδειξε ψευδεῖς. «Θεὸς ἐφανερώθη ἐπὶ τῆς γῆς». Ἡ ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ παντοδύναμος ὑπερφυσικὴ ἐπενέργεια κατεδείχθη δι' ἀναντιρρήτων γεγονότων εἰς τὴν ἠθικὴν μεταβολὴν τοῦ εἰς τὸ ψεῦδος καὶ τὴν ἀπάτην καταφθειρομένου κόσμου. «Ἡ χάρις καὶ ἡ ἀλήθεια διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐγένετο».

Εἰς Θεὸς ἀπεκαλύφθη ἐν τῷ κόσμῳ διὰ τοῦ θεανθρώπου Ἰησοῦ Χριστοῦ. Μία θρησκεία τὴν ὁποίαν ἴδρυσεν ὁ Χριστὸς διὰ τῆς ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ θυσίας του. Μία Ἐκκλησία, ἡ θεμελιωθεῖσα εἰς τὸ ὄνομα αὐτοῦ καὶ στερεωθεῖσα μὲ τὰ αἵματα τῶν μαρτύρων τῆς ἀληθείας του. Ἱστορία ταῦτα πάντα ἀναντίρρητος. Τὰ πολλὰ χριστιανικὰ θρησκευτάματα εἶναι ἀντιχριστιανικότης, εἶναι παρανόσεις τῆς κυρίας ἀρχῆς τῆς θρησκείας τῆς ἀγάπης καὶ τοῦ πραγματικοῦ σκοποῦ, εἶναι προϊόντα ἀνθρωπίνης ἐγωϊστικότητος. Δὲν εἶναι δυνατὸν παρὰ εἰς προσεχὲς ἢ ἀπώτερον μέλλον αἱ διάφοροι Ἐκκλησίαι νὰ ἐνωθῶσιν εἰς μίαν Ὁρθόδοξον Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν καὶ μία θὰ εἶναι ἐν τῷ κόσμῳ ἡ θρησκεία τῆς Ἀγάπης ἢ ἐξημερώνουσα καὶ ἐκπολιτίζουσα. Ὑπὸ τὴν μίαν ταύτην θρησκείαν θὰ εἶναι φρονηματικῶς καὶ συναισθηματικῶς μία καὶ ἡ Πολιτεία τῶν Ἐθνῶν, καὶ τὰ Κράτη τὰ ἐμπροσσωποῦντα τὰ διάφορα Ἐθνη θὰ εἶναι Κράτη ἀδελφωμένα, ἀμοιβαίως βοηθούμενα καὶ ἐν τῇ ἀμοιβαίᾳ βοηθείᾳ συμπληρούμενα καὶ προαγόμενα καὶ ἐν τούτῳ εὐημεροῦντα, καὶ δὲν θὰ παριστᾷ ὁ χριστιανικὸς κόσμος εἰκόνα θηρίων ἀλληλοδακνομένων καὶ ἀλληλοκαταστρεφόμενων.

Δὲν εἶναι ὑπερβολή, ἀλλὰ πραγματικότης εἰς τὸ ἀκέραιον, ὅτι ἂν θρησκευτάματα χριστιανικὰ κερωρισμένα δὲν ὑπῆρχον, πόλεμοι καὶ μάχαι δὲν θὰ ἐγίνοντο. Ἔχει βάθος τι ἡ ἔννοια τοῦ ὑποθετικοῦ τούτου συλλογισμοῦ, ἀλλὰ καὶ εὐκολωτάτη εἶναι ἢ εἰς τὴν ἐπιφάνειον τῆς πραγματικότητος ἀνέλκυσις. Διότι τὴν συνείδησιν τῶν λαῶν τοῦ παλαιοῦ καὶ τοῦ νέου κόσμου, τοῦ κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον ἀνθρωπισμένου, κατέχει τὸ χριστιανικὸν πνεῦμα. Κράτος ἐπὶ τῆς λαϊκῆς συνειδήσεως ἔχει τὸ γλυκαῖνον καὶ χαροποιῶν πνεῦμα τῆς τοῦ Χριστοῦ ἀγάπης. Διὰ τοῦτο αἱ καρδίαι τῶν χριστιανισμένων λαῶν εἶναι εὐόρμητοι εἰς ἐνθουσιασμὸν ὑπὲρ τοῦ ἀγαθοῦ. Διότι εἰς τὸ ἀγαθὸν οἶονεῖ φυσικῶς καὶ ἀκατασχέτως ὁρμᾷ ἢ φυσικῶς ἀγαπᾶσα ψυχὴ. Φυσικοπνευματικῶς δὲ ἀγαπᾶσα ψυχὴ εἶναι μόνον ἢ πιστεύουσα καὶ ἀγαπᾶσα ψυχὴ, εἶναι μόνον ἢ πιστεύουσα καὶ ἀγαπᾶσα τὴν ἀπειροτέλειαν ἀγάπην, ἣτις ἐστὶν ὁ Χριστός. Οἱ εἴκοσιν αἰῶνες βεβαιοῦσι τοῦτο διὰ γεγονότων, εἰς τὰ ὁποῖα ὀφείλεται ἡ ἠθικὴ μεταβολὴ τοῦ ἀνθρωπίνου κόσμου. Δεδομένου λοιπόν, ὅτι ἡ ψυχὴ καὶ ἡ καρδία τοῦ χριστιανισμένου κόσμου εὐχαριστεῖται καὶ χαίρει μέχρις ἐνθουσιασμοῦ διὰ τὸ ἀγαθόν, ἀναντίρρητον εἶναι, ὅτι, ὅταν μέγιστόν τι ἀγαθὸν παρασταθῇ εἰς τοὺς λαοὺς ἀρκούντως σαφῶς καὶ πραγματολογικῶς, οἱ λαοὶ ὡς μία συνισταμένη δύναμις εἰρηνικῶς, ἀλλὰ ἐπιμόνος καὶ ἀναγκαστικῶς θὰ ἐπιβληθῶσιν ἐπὶ τῶν ἡγετῶν τῶν λαῶν καὶ θὰ παύσῃ ἡ θηριωδία τῶν πολέμων, ἡ ὁποία καθιστᾷ τὴν ζωὴν τῶν ἀνθρώπων θλιβεράν, πλήρη στεναγμῶν καὶ δαυροῦν καὶ δημιουργεῖ τὴν στέρησιν ἀγαθῶν, τὰ ὁποῖα ἀφθονα ὁ οὐράνιος Πατήρ, ὁ δίκαιος Θεός, ἐδώρησεν εἰς πάντας τοὺς ἀνθρώπους. Οἱ λαοὶ ἐκ τῆς θηριωδίας τῶν πολέμων μεταπίπτουν εἰς ἐστερημένην καὶ κολασμένην ζωὴν. Οἱ δὲ ἰθύνοντες τὰ τῶν Κρατῶν πράγματα θεῶνται τὴν φρικτὴν τραγωδίαν ἀνευ διακοπῆς τῆς εὐμαρείας τῶν καὶ μόνον ποικίλλουν τὴν ζωὴν των διὰ συνειδητῶν, εἰς τὰ ὁποῖα ἡ εὐφυὴς διανοητικότης των καταντᾷ μωρία καὶ ἡ κατακυλοῦσα τὰ ὅσα ρητορικὴ τῶν ἀνοητολογία, ἀφ' οὗ περὶ καταπαύσεως τῶν πολέμων συζητοῦν καὶ πολέμους οἱ ἴδιοι διοργανοῦν καὶ πολέμους ἐνισχύουν...

Ὁ κομμουνισμὸς ἐφάνη, ὅτι τὴν κατάργησιν τῶν πολέμων δῆθεν ἐπιδιώκει, ἀλλὰ τὴν ἀθρησκείαν καὶ τὴν ἀθείαν ὡς βάσιν τῆς ἐνεργείας του ἔχων κατεδείχθη ὅτι τὴν ἐχθρότητα καὶ τὸν πόλεμον εἰς τὰ σπλάγχνα τῶν λαῶν δημιουργεῖ καὶ εἰς ἀποκτήνωσιν καταρρίπτει καὶ εἰς ἀγέλας μεταβάλλει τὰς τῶν ἀνθρώπων κοινωνίας. Οἱ πόλεμοι θὰ παύσουν οὐχὶ διὰ τῆς ἀναρχικῆς παραφροσύνης τοῦ κομμουνιστοῦ, οὔτε ἀπὸ τῆς τῆς ἰδεοληψίας ἀσθενῆ φωνῆς τοῦ ὀρθότατου λογικευομένου Κρισναμούρτη, ἀλλὰ ἀπὸ τῆς διεγερτικῆς ἐμπνευσιν εἰς τὰς συνειδήσεις τῶν λαῶν. Ἐμπνευσιν δὲ ἀπὸ μίαν πηγὴν πνευματικοῦ φωτὸς ἀσφαλῶς καὶ πλήρως φωτίζοντος καὶ ὀδηγοῦντος. Καὶ ἡ πηγὴ αὕτη εἶναι ἢ μία Ἐκκλησία τῆς ταπεινοφρονούσης ἀγάπης, τὴν ὁποίαν

ἴδρυσεν ὁ θεάνθρωπος Ἰησοῦς καὶ κατατετημένην κατέστησεν ἢ ἐγωϊστικὴ ἀντίληψις ἀνθρώπων, οἱ ὅποιοι ἑαυτοὺς πρῶτον ἐσυλλογίσθησαν καὶ ἔπειτα τὸν Χριστὸν πρὸς ἐκμετάλλειν ὑπὲρ τῆς ἰδικῆς τῶν προσωπικότητος.

Ο ΠΡΟΔΡΟΜΟΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

ΠΑΡΑ ΤΟΙΣ ΕΛΛΗΣΙ ΠΑΤΡΑΣΙ ΚΑΙ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΙΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΥΣΙΝ

[2]

[24 Ἰουνίου]

Ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος οὐχὶ μόνον δὲν κησιμονεῖ τὸν Ἰωάννην, ἀλλ' ὅλως τούναντίον εἰς τι τῶν ἠθικῶν αὐτοῦ ἐπῶν ἐγκωμιάζει τὸν Πρόδρομον καὶ ἐν τῇ πανηγυρικῇ του γλώσση ἀποκαλεῖ ὁ μελισταγῆς πατὴρ τοῦτον ὡς τὸν μέσον ἐστῶτα νόμου καὶ πνεύματος, δαδούχον τοῦ φωτός, τὸν Πρόδρομον τοῦ Κυρίου: «Τίς δὲ νόμιμοι μέσον καὶ πνεύματος οὐχὶ τέθηπε φωτός Ἰωάννην ἐρηγέα Πρόδρομον ἄκρον»¹.

Ἄλλ' οὐδεὶς ἄλλος ἢ ὁ ὁμώνυμος τοῦ Βαπτιστοῦ, ὁ χρυσοῦς Ἰωάννης, χρυσοῖς τοῖς λόγοις τῆς χρυσορρήμονος γλώσσης του ἐγγνώρισε κάλλιον νὰ δοξάσῃ καὶ νὰ ψάλλῃ τὸν Πρόδρομον. Ὁ ἀσκητὴς τῆς πόλεως, ὁ ἐλέγχων ἀδυσωπήτως, εὐρίσκει τὰς πλεόν χαριτωμένας ἐκφράσεις ὁμιλῶν περὶ τοῦ ἀσκητοῦ τῆς ἐρήμου, τοῦ ἀδελφοῦ του ἐν τῇ ὑπὸ θείας ἐλαυνομένη πνοῆς δριμύτητι ὡς πρὸς τὸν κατὰ τοῦ κακοῦ ἐλέγχον. Δὲν ἀπαγγέλλει μόνον καὶ γράφει πλείονας ἐγκωμιαστικούς λόγους εἰς τὸν Βαπτιστὴν ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τῆς γεννήσεως καὶ συλλήψεώς του², ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ τῆς ἀποτομῆς τῆς τιμῆς αὐτοῦ κεφαλῆς³, ἀλλὰ καὶ πᾶσαι αἱ εἰς τὰ εὐαγγέλια τοῦ Ματθαίου καὶ τοῦ Ἰωάννου ὁμιλίαι του εἶναι πλήρεις ἐγκωμίου καὶ αἶνον πρὸς αὐτόν, ὡς συγχερίματα βλέπει τις διαφυλλίζων ταῦτας καὶ ἐπεὶ εἰς τὰ χωρία ἐκεῖνα τῶν Εὐαγγελίων, ἐνθα εἶναι ἡ μορφή τοῦ «πρὸς» προσώπου τοῦ Κυρίου ἀποσταλεῖ τοῦ Ἀγγέλου ἀνακύπτει.

Ἄλλὰ καὶ εἰς τὸ ἔργον αὐτοῦ «Περὶ Παρθενίας» ὁ Πρόδρομος παρέχει εἰς τὸν Ἱεράρχην μετὰ τῶν Ἐπισσαίου καὶ Ἠλιού βασικώτατον πρότυπον, ὅπως διαπτύξῃ τοὺς περὶ τῆς ἀληθοῦς ἐν ἀμολύντω πνεύματι καὶ τῷ τούτου ναφ̄ παρθενίας λόγους. Ἐν τῷ Ἰωάννη διαβλέπει τὸν γνήσιον τῆς παρθενίας ἐραστήν, ὅστις δὲν εἶναι μικρότερος τῶν ἀγγέλων. «Τί γὰρ τούτων ἀπεῖχε» ἢ «ὅσον θνητῇ προσεδίδετο φύσει». Ἄλλὰ καὶ τοῦτο «τὸ δοκοῦν ἐλάττωμα εἶναι, μέγα εἰς ἐγκωμίου λόγον ἐστὶ. Τὸ γὰρ γῆν οἰκοῦντα καὶ τῇ τῆς θνητῆς φύσεως ὑποκείμενον ἀνάγκη καὶ δυνηθέντα φθάσαι πρὸς ἐκείνην τὴν ἀρετὴν, πόσης ἀνδρείας, πόσης φιλοσοφίας ἦν;» Ἄλλὰ δὲν εἶναι μόνον ἄγγελος ὁ Ἰωάννης, ἀλλὰ καὶ «ὁ πρῶτος τῶν μαρτύρων, ὁ διὰ τοῦ ἁγίου βίου του, τῆς βαθείας ταπεινώσεώς του, τῆς μοναδικῆς ἐν τῇ ἀρετῇ ἀντοχῆς καὶ εὐσταθείας ἀναδειχθεὶς ὁ μείζων τῶν ἐν γεννητοῖς γυναικῶν»⁴.

Προπορευθεὶς ὁ Χρυσορρήμων εἰς τὴν σύνταξιν

1. Migne 37,546.

2. Migne 50,785 κ. ἐ. 787 κ. ἐ. 59,489 κ. ἐ. 61,757 κ. ἐ.

3. Migne 59,485 κ. ἐ. 521 κ. ἐ. 756 κ. ἐ.

4. Migne 48,591 κ. ἐ.

τῶν Προδρομείων ἀποτελῶν ἐγκωμίων παρὰ τὴν μοναδικὴν ἐξαιρέσιν, τὴν ὁποίαν πρὸ αὐτοῦ ἀποτελοῦσιν ἢ βραχεία ὁμιλία τοῦ ἁγίου καὶ μεγάλου Ἀθανασίου «εἰς τὸ γενέθλιον τοῦ Προδρόμου καὶ εἰς τὴν Ἐπιστάβητ καὶ εἰς τὴν Θεοτόκον»¹, ὡς καὶ ἡ τοῦ ἡμαρσιανοῦ ἐπισκόπου Ἡμέσης Εὐσεβίου, «περὶ τῆς παρουσίας Ἰωάννου ἐν τῷ Ἄδῃ καὶ τῶν ἐκεῖσε ἐγκλεισμένων»², ἀνοίγει τὴν ὁδόν, ὅπως οἱ μετ' αὐτὸν οὐχὶ μόνον ἐπικαίρως ἐνθυμηθῶσι τοῦ Ἰωάννου, ἀλλ' ἵνα, ὡς καὶ οὗτος, ἀφιερῶσιν ἐγκωμιαστικούς λόγους πρὸς αὐτόν. Χριστιανοὶ συγγραφεῖς, ὡς ὁ Θεοδώρητος ὁ Κύρου καὶ ὁ Ἀντίπατρος ἐπίσκοπος Βόστρων³, ὁ Βασιλείας, ὁ Σελευκείας⁴, ὁ «θαυμαστός συγγραφεὺς» πολλῶν ἐγκωμίων Σταυροφύλαξ Χρυσίππος ὁ ἐκ Καππαδοκίας⁵, ἀλλὰ καὶ ὁ τῆς Κρήτης Ἀνδρέας καὶ ὁ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων Σωφρόνιος τιμῶσι καὶ γεραίρουσι δι' ἐγκωμίων τὸν Πρόδρομον.

Ὁ Θεοδώρητος, ὁ ἐπίσκοπος Κύρου, ἀπαγγέλλει «ἐγκώμιον εἰς τὴν γέννησιν τοῦ ἐντίμου καὶ ἐνδόξου προφήτου καὶ Προδρόμου Βαπτιστοῦ Ἰωάννου», ἀν καὶ ὁμολογῇ ὅτι «οὐδ' εἰ πᾶς λόγος εἰς ἐν ἡδὴ συνέλθοι καὶ μίαν ἀποτελέσει φωνὴν λαμπρόφωνον ἄμα καὶ μεγαλόφωνον, τὸν ἄξιον τῷ βαπτιστῇ ἔπαινον ἀποδοίη, πάνθ' ὑπὲρ λόγον τῷ θεολήπτῳ ἔχοντι, πάντα ἀληπτά τε καὶ ἀπερὶληπτα. Αὐτῷ γὰρ μόνῳ ἀποχωρεῖ μόνῃ, ἢ Δεσποτικῇ δηλαδὴ καὶ θεῖα φωνῇ, ἢ καὶ ἀληθῶς ἐκεῖνος ἄξιος καὶ δι' ἡν ἄλλη πᾶσα φωνὴ ὑποχωρεῖ τῷ τηλικούτῳ καὶ ὑπεξίσταται». Ἡ γέννησις τοῦ Προδρόμου καὶ τὰ ἐπὶ τοῖς γενεθλίοις γεγονότα εὐρεσκουσι μυστικώτατα ὑποβλητικὴν διαλοκίην καὶ διεξήγησιν ἐν ὀφει γλώσσης καὶ θέρη ἐκφράσεως. Θαυμασιωτάτη προσευχὴ, ἄνθος ρητορικόν, πρὸς τὸν μακαριώτατον Πρόδρομον, παρακαλούμενον, ὅπως μεσιτεύῃ πρὸς τὸν Κύριον, διότι «ἢ πρὸς αὐτὸν παρησιάζω μείζων τοῖς ὅλοις καὶ ἀπαράθετος, δι' ἡν καὶ ἡ ἐντευξις ἀκουσθῆ καὶ ἡ δέησις ἄμεσος καὶ εἰς ὅτα Θεοῦ μᾶλλον λίπτουσα» καταλείπει τὴν ὁμιλίαν ταύτην⁶.

Ὁ «σεβάσμιος καὶ τρισμακάριος πατήρ», «ὁ ποιμὴν τῆς Κρήτης» ἅγιος Ἀνδρέας παρὰ τὸ εἰς τὸ γενέσιον τοῦ τιμίου Προδρόμου ἰδιόμελον⁷ ἀπήγγειλε καὶ ἐγκώμιον εἰς τὴν ἀποτομὴν τοῦ Ἰωάννου. Ὁ ἅγιος, οὐκ ἂν ἄξιον θαυμαστῆ εἶναι ἢ εἰς ἐπιθετικὰ προσωνυμίας ἐφρευσετικότη, ἀποκορυφώνει τὴν ἱκανότητά του ταύτην ἐγκωμιάζων τὸν Πρόδρομον. Εἶναι δι' αὐτόν καὶ τὰς τιμῶσας τὸν Ἰωάννην γενεάς «ὁ ἕξ ἐπαγγελίας καρπός, τὸ τοῦ Γαβριὴλ Εὐαγγέλιον, ὁ παρ' ἡλικίαν βλαστός, τὸ τῆς στείρας γόνιμον ἄνθος, ὁ ἐκ προφήτου προφήτης, ὁ τῆς ἐρήμου πολίτης, ὁ τῆς οἰκουμένης ἀλείπτης, ὁ τοῦ ἡλίου ἀστήρ, τοῦ φωτός ὁ λύχνος, τοῦ βασιλέως ὁ στρατιώτης, ὁ

1. Migne 28,903 κ. ἐ.

2. Migne 861,509 κ. ἐ.

3. Migne 85,1763 κ. ἐ.

4. Migne 85,225 κ. ἐ., 361 κ. ἐ.

5. Migne 80,747 κ. ἐ.

6. Migne 84,33 κ. ἐ.

7. Migne 97, 1136.

νυμφαγωγός τοῦ νυμφίου, ὁ δοῦλος τοῦ δεσπότου, ἡ φωνὴ τοῦ Λόγου, τοῦ κατὰ τὴν τάξιν Μελχισεδὲκ ἱερατεύσαντος, ὁ ἱερεὺς, ὅσω καὶ ἱερουργῆσαι αὐτοῦ τῷ βαπτίσματι κατηξιώται, ὁ τοῦ Πατρὸς αὐτήκοος, ὁ τοῦ Υἱοῦ βαπτιστής, ὁ τοῦ Πνεύματος θεατής, ἡ τοῦ νόμου σιγή, ὁ μεσίτης τῆς χάριτος, τῆς προφητείας ἡ κορωνίς, τῶν προφητῶν τὸ συμπέρασμα. τῆς βασιλείας ὁ κήρυξ, τῆς ἀληθείας ὁ Πρόδρομος, τῆς μετανόιας ἡ θύρα, τῆς παρθενίας ὁ στολιστής, ὁ τῆς σωτηρίας ἐτοιμαστής, τῆς σωφροσύνης ὁ νομοθέτης, τῶν ἀνομιούντων ὁ χαλινός, τῶν εὐνομιούντων ὁ χειραγωγός. Ἰωάννης ὁ μέγας, τὸ θεόκλητον ὄνομα, ἡ εἰς οὐρανοῦ δι' ἀρχαγγέλου φωνῆς ὀνοματογραφηθεῖσα κλήσις, ἡ ἐκ σιγῶντος φωνή, ὁ τῇ ἀφωνίᾳ τοῦ πατρὸς τὸ ἄγονον ὑφελὼν τῆς στειρώσεως, ὁ τὸν ἀμὸν ὑποδείξας τῷ λαλοῦντι δακτύλῳ, τὸ μέγα τῆς ἐγκρατείας αἴχημα, ὁ ἐν σώματι ἄσαρκος, ὁ ἐν πληρῷ μαργαρίτης, ὁ ἐν ὄστρακίνῳ σκευεὶ πολυτελῆς θησαυρός ὁ τῇ ἀξίῳ τὴν τομὴν προσεπάγων τῇ τῶν ψυχῶν ἀκαοπία, ἡ φιλέρημος τῆς Ἐκκλησίας τρυγών, τὸ ἀσίγητον στόμα, ἡ πανταχοῦ βροντῶσα φωνὴ τοῦ βοῶντος ἐν τῇ ἐρήμῳ «ἐτοιμάσατε τὴν ὁδὸν τοῦ Κυρίου, εὐθείας ποιεῖτε τὰς τρίβους αὐτοῦ», ἡ θεορῆμων γλῶσσα, ἡ φωνὴ, καὶ μετὰ τὸ τέλος τὸν Ἡρώδην ἐλέγχει καὶ τὸν ἐρχόμενον κυρῦττει: «Μετανοεῖτε, λέγουσα, ἤγγικεν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν»¹.

Ἄλλὰ καὶ ὁ ἅγιος Σωφρόνιος, Πατριάρχης Ἱεροσολύμων, γράφει ἀνυπερβλήτως «ἐγκώμιον εἰς τὸν ἅγιον Ἰωάννην τὸν Πρόδρομον». Μετὰ τὴν πρόταξιν γλαυροτάτου προλόγου μετὰ ῥητορικωτάτης ἀρχῆς: «Ἄδου, ὦ φωνὴ τοῦ Λόγου, φωνήν' δίδου ἡμῖν, ὦ λύχνε τοῦ φωτός, τὴν αὐγήν' δίδου ἡμῖν, ὦ τοῦ Λόγου Πρόδρομε, τοῦ λόγου τὸν δρόμον, ἵνα σὲ πρὸς ἀξίαν τοῖς σοῖς εὐφημήσαντες ἐντροφήσωμεν σήμερον» καὶ θαυμασιωτάτης προεισαγωγῆς περὶ τῆς ἀνάγκης τῆς λυτρώσεως καὶ τῆς ἐκ τούτου τοῦ Μεσσίας προσδοκίας, διαπραγματεύεται διὰ μακροτάτων μετὰ δυνάμεως λόγου τὸ γεγονός τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τοῦ Ζαχαρίου καὶ τὰ κατὰ τὴν ἐκ στειρώσεως γέννησιν καὶ καταλήγει εἰς ὑπερόχον εἰς πλοκὴν λόγου καὶ ἐκχυσιν θρησκευτικοῦ λυρισμοῦ προσευχὴν πρὸς τὸν Ἰωάννην, τὸν ὁποῖον «οὐδεὶς τύπος εἶργει βοηθεῖν ἐπινεύσαντα, ἐν οὐρανῷ καρόντα τῷ πνεύματι καὶ πάντας ἡμᾶς εὐχερῶς κατοπτρεύοντα»².

Καὶ κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ δαινοῦ καὶ μετὰ τόσου φανατισμοῦ διεξαγομένου θρησκευτικοῦ ἀγῶνος τῶν πολεμίων τῆς προσκυνήσεως τῶν ἁγίων καὶ ἱερῶν εἰκότων ἀκούει καὶ ὁ Ἰωάννης τοὺς ἐγκωμιαστικούς λόγους παρὰ τοῦ θερμοτάτου προασπιστοῦ τῆς ὀρθοδόξου πίστεως, τοῦ ἁγίου Θεοδώρου τοῦ Στουδίτου. Ὁ ἅγιος Ἰωάννης ἦτο προϊστάτης τοῦ περιωνύμου Στουδίου ἰδιαιτέρως τιμώμενος ἐν αὐτῷ. Ὁ ἅγιος Θεόδωρος ἀπαγγέλλει δύο ἐγκωμιαστικούς λόγους πρὸς τιμὴν τοῦ Προδρόμου ἀφιερουμένους τοῦτο μὲν «εἰς τὸ γενέσιον τοῦ ἁγίου Προφήτου Προδρόμου Βαπτιστοῦ», τοῦτο δὲ «εἰς τὴν ἀποτομὴν τῆς ἱερᾶς κεφαλῆς τοῦ μεγάλου βαπτιστοῦ τοῦ Χριστοῦ καὶ

Προδρόμου». Εἰς τὸς πρώτον, ἐν τῷ ὁποίῳ «ὁ λόγος εὐκίως ἀηδόνι τινὶ πολυφώνῳ εἶηκα κελαδούση περὶ τὰς ἑαρινὰς ὥρας, εἶπεν αὐτὸν ἂν τάχα ἐκ μικροῦ ἀνυμῆσαι τὴν μεγάλην φωνὴν τῆς ἀληθείας σήμερον ἀποκινουμένην», ἐξυμνεῖ τοῦ Προδρόμου τὰς ἀρετὰς, τὸν ὁποῖον ἀποκαλεῖ «τῶν μεγίστων μέγιστον προφήτην, τὸν πρώτιστον ἐν ἀποστόλοις, τῶν μαρτύρων ἐξοχώτατον μεγαλομάρτυρα, τῆς ἐρήμου θεοκόμητον πολιοῦχον, τοῦ ὠμοσιότητος νυμφίου φίλον ἡγαπημένον, τὸν ἀφράστου φωτὸς λύχνον ἡτοιμασμένον, τοῦ ἀμώμου Ἀμνοῦ κήρυξ πεπιστευμένος, τῆς πατρικῆς φωνῆς ἀριστον ἐπακροάμονα, τὸν βαπτιστὴν τοῦ Χριστοῦ κεκρυγμένον, τῆς Ἡρώδου ἀσελγείας πεπαρησιασμένον ἔλεγχον, τοῖς ἐν Ἄδου τὴν ζωὴν προμηνύοντα». Τούτον παρακαλεῖ «ὡς θοσήμαντον σάλπιγγα τῆς οἰκουμένης» νὰ «ἠχήσῃ καὶ νῦν ἡμῖν οὐρανόθεν ταῖς ἱερωτάταις πρεσβείαις» καὶ νὰ ἡ «εὐμενῆς τῷ ἐπάδοντι λαῷ τῇ τε ελαχίστῃ ποιμνῇ»³.

Ἐν τῷ δευτέρῳ τοῦ λόγῳ ἐν στενωπότη ἀναφορᾷ πρὸς τὰς εὐαγγελικὰς διηγήσεις περὶ τοῦ ἀποκεφαλισμοῦ τοῦ Προδρόμου προβάλλει τοῦτον ἐν τῷ μαρτυρικῷ του θανάτῳ πρὸς τὸν Ἄβελ, τὸς Προφήτας Ἀμώς, Ζαχαρίαν, Μιχαῖαν, Ἡσαΐαν, τὸν Ἐλεάζαρον καὶ τοὺς ἐπτὰ υἱοὺς τῆς Μακκαβαίας μητρός. Χαρακτηριστικωτάτη καὶ πλήρης χάριτος λόγου καὶ ἐναργείας ἡ περιγραφὴ τῆς «εἰρηναίας ταφῆς» ἐν τῷ «μακρῷ τάφῳ καὶ οὐ μικρῷ λίθῳ» «τοῦ τρισμακαρίου σκεύους ὑπὲρ σμαράγδων καὶ μαργάρων σωρείας ἔνδον, συνειλημμένον» ἢ κατακλείει πλήρης ἐξάρσεως ἐν πλούτῳ προσηγορημάτων πρὸς τὸν τάφον τοῦ Προδρόμου ἀποστροφῆ. Ἄλλ' ἐπι χαρακτηριστικωτέρα ἡ ἐπιλογικὴ διαπλοκή, ἐν τῇ ὁποίᾳ αἱ ἀντιθέσεις μετὰ τῆς ἀναφορᾶς τῶν ἐπι τὸ πρόσωπον τοῦ «ἀποτεμνομένου ὑπὲρ τῆς ἀληθείας τὴν κεφαλὴν Προδρόμου», τοῦ κωμωδομένου «πανέκφρονος Ἡρώδου» καὶ τῆς στηλιτευομένης «μοιχευτρίας Ἡρωδιᾶδος» ἀποτελοῦσιν ὑπόδειγμα καλλιπειρίας καὶ ῥητορικοῦ πάθους ὑπενθυμίζοντος ἀβουλήτως τὴν χάριν τοῦ μεγάλου Νανζιανζηνοῦ πατρὸς⁴.

Πλήην καὶ ὁ Λέων ὁ Φιλόσοφος σὺν τοῖς ἄλλοις κατέλιπεν ὁμιλίαν, «εἰς τὴν ἀποτομὴν τῆς ἁγίας καὶ ἱερᾶς κεφαλῆς τοῦ ἁγίου καὶ ἐνδόξου προφήτου, Προδρόμου καὶ Βαπτιστοῦ Ἰωάννου» πλήρη τοῦ τόσῳ προσφιλοῦς τῷ σοφῷ αὐτοκράτορι μυστικισμοῦ⁵.

Βραδύτερον ὁ πατριῆς Θεόδωρος Δαφνοπάτης καὶ μάγιστρος ἐξ ἀφορμῆς τῆς πρώτης ἐπετείου τῶν λειψάνων τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ τοῦ ἐξ Ἀντιοχείας εἰς Κωνσταντινούπολιν περὶ τὰ μέσα τοῦ δεκάτου αἰῶνος ἀπαγγέλλει ἐν Κωνσταντινουπόλει λόγον πρὸς τιμὴν τοῦ Προδρόμου, ἀνέκδοτον ἑλληνιστὶ καὶ παρατιθέμενον ἐν λατινικῇ μεταφράσει⁶.

Ἄλλῃ καὶ αἱ ἐπακολουθήσασαι ἐποχαὶ ἐνθυμοῦνται τοῦ Προδρόμου, καὶ κηρύγματα, ὁμιλίαι καὶ ἐγ-

1. Migne 99,748 κ. ε.

2. Migne 99,757 κ. ε.

3. Migne 107, 191 κ. ε.

4. Migne 111, 611 κ. ε. Vgl. K. Krumbacher: Geschichte der Byzantinischen Literatur, München 1897. σ. 170.

1. Migne 97,1109 κ. ε.

2. Migne 87, 3, 3321 κ. ε.

κόμμα οὐκ ὀλίγα συγγράφονται καὶ ἀπαγγέλλονται. Ὁ Μιχαήλ, ὁ πρεσβύτερος καὶ σύγκελλος τοῦ Ἀποστολικοῦ θρόνου Ἱεροσολύμων, ὁ Θεόδουλος μοναχὸς ἢ Θωμᾶς Μαγίστρος, ὁ Νικηφόρος Κάλιστος, ὁ Γρηγόριος Ἀντίοχος, ὁ Θεόδωρος Πρόδρομος, ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς, ὁ Θεοφάνης ὁ Κεραμεύς¹ ἀφιέρωσαν ἐγκωμιαστικούς λόγους εἰς τὸν Πρόδρομον.

Τὴν τιμὴν ταύτην, τὴν ὁποίαν αἱ παλαιότεραι γενεαὶ διὰ τοῦ στόματος καὶ τοῦ καλάμου ἁγίων ἀνδρῶν καὶ εὐσεβῶν χριστιανῶν συγγραφένων ἔγνωσαν ἀπονεύμασιν εἰς τὸν Ἰωάννην, συνεχίζει ἀποδίδουσα ἢ ὀρθόδοξος χριστιανικὴ Ἐκκλησία πρὸς τὸν μέγαν ἐν ἁγίοις καὶ μέγαν ἐν Προφήταις Βαπτιστὴν καὶ Πρόδρομον τοῦ Κυρίου, πλὴν ὅμως καὶ ψάλλουσα: «ὡς αὐλὸς ὀργάνου φωναῖς οὐκ ἐκφαίνεται, καὶ ἀστὴρ ἡλίου βολαῖς οὐκ ἀγάζεται, οὕτω καὶ ἡμεῖς· ὁ γὰρ μερίζονά σε, Πρόδρομε, ἐν γεννητοῖς προειπῶν ὡς σφοδρότερος τοὺς ἐπαινετάς σου ἡμαύρωσεν· διὸ ἐξ ἀνθρώπων μὴ χοῦζον ἐγκωμίων μακαρίζου τοῖς θεοῦ ἐν ἐπαίνους σου».

(τέλος)

Ἐν Τυβίγγη

Ι. Δ. ΦΡΑΓΚΟΥΛΗΣ

1. Ἐ. ἄ. σελ. 586, 550, 136, 472.
2. Migne 133, 1301 κ. ε.
3. Migne 151, 195 κ. ε.
4. Migne 132, 1059 κ. ε.

ΚΑΘΗΚΟΝ

ΠΡΟΣ ΔΟΚΙΜΑΖΟΜΕΝΟΥΣ ΑΔΕΛΦΟΥΣ

Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἀγγλίας, τῆς ὁποίας σήμερον ἠγεῖται προσωπικότης διακρινομένη διὰ τὴν μεγάλην αὐτῆς διοικητικὴν ἱκανότητα, τὰ πολλὰ καὶ σπάνια πνευματικὰ χαρίσματα καὶ τὴν ἀγιότητα τοῦ βίου, ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς τοῦ κλυδωνισμοῦ καὶ τῆς τραγικῆς συμφορᾶς τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Ρωσσίας ἀπέδειξε πρὸς αὐτὴν συμπάθειαν βαθεῖαν. Χάρις δὲ εἰς τὸ πρακτικὸν πνεῦμα τὸ ὁποῖον διέπει τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἀγγλίας καὶ τὸ ὁποῖον ἀναμφιβόλως εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς κατανοήσεως καὶ ἐφαρμογῆς ἐν τῇ καθ' ἡμέραν ζωῇ τῶν θεμελιωδῶν τοῦ Χριστιανισμοῦ ἀρχῶν τῆς ἀγάπης καὶ τῆς διακονίας τῶν ἄλλων, ἡ συμπάθεια αὕτη πρὸς τὴν ταλαιπωρουμένην Ρωσικὴν Ἐκκλησίαν δὲν ὑπῆρξε μόνον θεωρητικὴ καὶ δὲν περιορίσθη μόνον εἰς ἀσθηματικὰς προφορικὰς ἢ γραπτὰς ἐκδηλώσεις πρὸς τοὺς χεимаζόμενους Ρώσους κληρικούς καὶ λαϊκούς. Τουναντίον, ἀπὸ τῆς πρώτης ἀρχῆς ἐξεδηλώθη δι' ἔργων ὕλικῆς ἀρωγῆς καὶ βοηθείας. Ἡ Ἀγγλικανικὴ Ἐκκλησία ἔλαβε πρόνοιαν διὰ τοὺς ἐν τῷ ἐξωτερικῷ πρόσφυγας Ρώσους Ἱεράρχας καὶ λοιποὺς κληρικούς, συνέδραμε καὶ ἐξαικολούθει νὰ συντρέχη Ἀγαθοεργὰ ἱδρύματα περιθάλποντα Ρώσους ἀναπήρους καὶ βοηθεῖ τακτικῶς δι' ἐτησίας εἰσφορᾶς τὸ ἀνεκτιμήτου ἀξίας ἔργον ὅπερ ἐπιτελεῖται ἐν τῇ Ρωσικῇ Ἀκαδημίᾳ τῇ λειτουργούσῃ ἐν Παρισίοις ἀφ' ἱκανῶν ἤδη ἐτῶν. Πρὸς τὸν σκοπὸν δὲ τῆς ἀναζωογονήσεως τοῦ ἐνδιαφέροντος τοῦ κοινοῦ ὑπὲρ τῆς ταλαιπώρου Ρωσικῆς Ἐκκλησίας

καὶ τῆς ὕλικῆς ἐνισχύσεως τοῦ ἐν τῇ διασπορᾷ αὐτῆς κλήρου καὶ τῆς ἐν Παρισίοις Ρωσικῆς Ἀκαδημίας ὄργανώθη καὶ ἡ πρὸ ἡμερῶν τελεσθεῖσα ἀκολουθία ἐν τῷ ναῷ τοῦ Ἁγίου Μαρτίνου, τοῦ ἐν τοῖς ἀγροῖς ἐπονομαζομένου, καθ' ἣν προσεῖρχεν ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Καντουαρίας καὶ Πριμᾶτος πάσης Ἀγγλίας Dr Cosmo Lang. Οὗτος ἐν τῷ λόγῳ τὸν ὁποῖον, ἀρχομένης τῆς ἱερᾶς ἀκολουθίας, ἐξερρόνησε μετὰ τῆς διακρινοῦσης αὐτὸν εὐφραδείας καὶ δυνάμεως ἐτόνισε τὴν ἀνάγκην ὅπως ὁ Ἀγγλικὸς λαὸς ὅχι μόνον προσεύχεται ἐκτενῶς ὑπὲρ τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας, ἥτις, εἴπε, μολονῶν ἐπισήμως ἤδη δὲν καταδιώκεται, πάσχει ὅμως δεινῶς καὶ ἀφόρητος ἔχει ἀπορῆ ἢ μαρτυρικὴ αὐτῆς ζωὴ, ἀλλὰ καὶ ἔρχεται ἐπίκουρος βλαῖς δυνάμεσιν διὰ χρηματικῆς βοηθείας πρὸς τοὺς ἐν ἔξορίᾳ Ρώσους κληρικούς καὶ τὸ ἐν Παρισίοις Θεολογικὸν Διδασκῆριον. Πρὸ πινῶν ἡμερῶν, εἶπεν ἡ Α. Χάρις, συνωμίλου μετὰ τίνος προσώπου περιωπῆς ἑναγχος ἐπανελθόντος ἐκ Ρωσσίας καὶ μετὰ βαθείας ἱκανοποιήσεως ἤκουσα παρ' αὐτοῦ ὅτι οἱ ἐναπομείναντες ναοὶ ἐν Μόσχᾳ ἦσαν κατὰ μαστοὶ κόσμου κατὰ τὴν ἐορτὴν τῆς Ἀναστάσεως καὶ, τὸ σπουδαιότερον, ἐφέτος διὰ πρώτην φορὰν μετὰ τῶν ἐκκλησιαζομένων παρετηρήθησαν οὐκ ὀλίγοι ἀντιπρόσωποι τῆς Ρωσικῆς νεολαίας. Καὶ ἤκουσα παρὰ τοῦ συνομιλητοῦ μου, προσέθεσεν ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Καντουαρίας, καὶ τοῦτο τὸ εὐχάριστον καὶ λίαν παρήγορον, ὅτι ἐρωτήσας οὗτος τὴν ἡμέραν τοῦ Πάσχα παῖδα 14 ἐτῶν τὴν αἰτίαν διὰ τὴν ὁποίαν ἐφαίνετο χαροπὸς καὶ εὐχαριστημένος ἔλαβε τὴν ἀπάντησιν: δὲν εἶσαι, λοιπὸν, σὺ χριστιανός; Δὲν γνωρίζεις ὅτι ἐορτάζομεν τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Σωτήρος; Περιστὸν νὰ τονίσωμεν ὅτι ὁ ναὸς τοῦ Ἁγίου Μαρτίνου ἦτο ἀσφυκτικῶς πλήρης ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν πάσης ἡλικίας καὶ τάξεως, παρήσαν δὲ καὶ οὐκ ὀλίγοι ἀντιπρόσωποι τῆς Βουλῆς τῶν Λόρδων καὶ Κοινοτήτων.

Καὶ ταῦτα μὲν ἐπιτελεῖ ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἀγγλίας πρὸς τὴν πάσχουσαν Ρωσικὴν. Νομίζομεν δὲ ὅτι εἶναι καιρὸς ὅπως καὶ αἱ λοιπαὶ ὀρθόδοξοι αὐτοκέφαλοι Ἐκκλησίαι ἐκφράσωσιν τὴν ἀγάπην καὶ συμπάθειαν αὐτῶν πρὸς τὴν δοκιμαζομένην ἀδελφὴν δι' ὕλικῆς συνδρομῆς καὶ υποβοηθήσεως, ἂν μὴ τινος ἄλλου, ἀλλὰ τοῦλάχιστον τῆς ἐν Παρισίοις λειτουργούσης Ρωσικῆς Ἀκαδημίας, ἥτις, τυγχάνουσα νῦν τὸ μόνον ἀποκλειστικῶς Ρωσικὸν θεολογικὸν ἱδρυμα καθ' ἅπαντα σχεδὸν τὸν κόσμον, διανύει τὴν ζωὴν αὐτῆς ἐν μέσῳ στερήσεως ἀραντάτων καὶ κακουχῶν ἀνεκδιηγῆτων. Ἡ ὀνομασία τοῦ ἱδρυματος τούτου «Θεολογικὴ Ρωσικὴ Ἀκαδημία» ἠγεῖ ἀναμφιβόλως εἰς τὰ ὄντα μεγαλοπρεπῶς λίαν καὶ πάντες ἕως οἱ ἀκούοντες νὰ γίνηται λόγος περὶ αὐτῆς θὰ φαντάζονται πιθανὸν ὅτι πρόκειται περὶ ἱδρυματος καλλιμαρμάρου, εὐρείας καὶ μεγαλοπρεπῆς ἔχοντος αἰθούσας, παραδόσεις, ἀναπαντήρια καὶ καταλύματα. Μὴ ἐκπλαγῆτε ὅμως ὅταν πληροφορηθῆτε παρὰ τοῦ χαράσσοντος τὰς γραμμάς ταύτας, σθέντος τὴν εὐκαιρίαν ὅπως ἐπισκεφθῆ τὴν Ρωσικὴν Ἀκαδημίαν Παρισίων, ὅτι ἀκαδημαϊκὰ μὲν κατὰ

τὴν ποιότητα καὶ οὐσίαν τὰ ἐν αὐτῷ διδασκόμενα καὶ ἀκαδημαϊκῆς περιοπῆς καὶ γοήτρου οἱ διδάσκοντες αὐτά, τὸ οἶκμα ὅμως ἐν τῷ ὁποίῳ στεγάζονται καθιγῆται καὶ φοιτῆται εἶναι ἄθλιον ἀπὸ πάσης ἀπόψεως, ἀποτελούμενον ἐκ δωματίων ἡρειπωμένων, πεπαλαιωμένων τρωγλῶν μᾶλλον ἢ ἀνθρωπίνων ἐνδαιτημάτων. Ἡ πατροπαράδοτος ὅμως Ρωσικὴ θεοσέβεια κατέβαλεν ἀπιστεύτους προσπαθείας καὶ ὑπεβλήθη εἰς αἰματηρὰς θυσίας ὅπως τὸ κέντρον τοῦλάχιστον τῆς λατρείας, ἐν τῷ οἴκτῳ ἐκεῖνῳ περιβάλλοντι, εἶναι ἀντάξιον τῆς τοῦ Θεοῦ Μεγαλειότητος καὶ ὑπερθυμίζῃ ἔστω εἰς τοὺς ἐξορίστους τὴν μεγαλοπρέπειαν καὶ ἐπιβολὴν καὶ λαμπρότητα τῶν ναῶν τῆς στεναζούσης ἐκ τῶν δεινῶν φίλης πατρίδος. Καὶ ἀφοῦ τις ἐπισκεφθῆ τὰ λοιπὰ τῆς Ἀκαδημίας διαμερίσματα καὶ πλησθῆ ἀπογοητεύσεως καὶ πικρίας, ἀναθαρρεῖ καὶ ἀγάλεται ὅταν εἰσέλθῃ εἰς τὸ Ἀκαδημικὸν Παρεκκλήσιον κεκοσμημένον δι' εἰκόνων, νέων μὲν ἀπασῶν, ἀποτελουσῶν ὅμως μίμησιν θανμασίαν τέχνης Βυζαντινῆς καὶ ἀρχαιοτέρας καθαρᾶς Ρωσικῆς. Ἐν τῷ Παρεκκλήσιῳ τούτῳ παραγοροῦνται διδάσκοντες καὶ διδασκόμενοι διὰ τὴν ἄλλην αὐτῶν δυστυχίαν· ἐν τούτῳ θρηνοῦσι τὴν μοῖραν τῆς μαρτυρούσης αὐτῶν πατρίδος καὶ ἡ προσεσχὴ αὐτῶν, ὡς λιβανωτὸς εὐώδης, ὀλόθερμος ἀνέρχεται πρὸς τὸν Θεὸν τῶν δυνάμεων ὑπὲρ καταπαύσεως τῶν δεινῶν καὶ ἐν τούτῳ σφυρηλατοῦσι τὴν ψυχὴν των καὶ ἀναβαπτίζουσιν αὐτὴν καθ' ἡμέραν εἰς τὴν ὑπομονὴν καὶ τὴν πίσυν καὶ τὴν ἐλπίδα, προσδοκῶντες τὴν ἀπολύτρωσιν καὶ τὴν χρησιμοποίησιν, ὑπὲρ τῶν ἐν Ρωσίᾳ ἀδελφῶν, τῶν μετὰ κόπου καὶ κακουχιῶν ἀνεκφράστων κτηθειῶν θεολογικῶν καὶ θύραθεν γνώσεων. Πάντες οἱ ἐν ἐξορίᾳ καὶ πικρᾷ δουλείᾳ Ρῶσσοι ἀδελφοὶ εἶναι ἄξιοι πάσης ὑλικῆς ὑποστηρίξεως ἐκ μέρους ἡμῶν· διότι εἶναι φοβερόν, εἶναι ὀδυνηρότατον νὰ ἀνέρχεται τις τὸν Γολγοθᾶν του—καὶ ὁποῖον τῷ ὄντι Γολγοθᾶν!—καὶ νὰ αἰσθάνηται ταυτοχρόνως ὅτι εἶναι ἐγκαταλειμμένος ὑπὸ ἐκείνων, εἰς τοὺς ὁποίους ἐστήριζεν ἐλπίδας τινὰς εἰς τὰς στιγμὰς τῶν πόνων καὶ τοῦ μαρτυρίου του.

Ἰδιαίτερος ὅμως ἄξιον πάσης ὑλικῆς ὑποστηρίξεως ἐκ μέρους τοῦ λοιποῦ Ὁρθοδόξου κόσμου τυγχάνει τὸ ἔργον τὸ ἐπιτελούμενον ἐν τῇ Ρωσικῇ Ἀκαδημίᾳ Παρισίων. Ὁ Σεβασμ. Μητροπολίτης Εὐλόγιος, ὅστις, συλλέξας ὅ,τι ἄριστον ὑπῆρχε μετὰ τῶν Ρῶσσων καθιγῆτων τῶν καταφυγόντων ἐν τῷ ἔξωτερικῷ, ἴδρυσεν τὸ πνευματικὸν τοῦτο διδασκῆριον, ἀγωνίζεται ἤδη σκληρῶν καὶ ἄνισον ἀγῶνα, ἵνα διατηρήσῃ αὐτὸ ἐν τῇ ζωῇ. Ὅχι μόνον οὐδεμίαν βελτίωσιν τοῦ ἀκαδημικοῦ οἰκοδομήματος ἐπιτρέπουσιν οἱ γλίσχροι αὐτοῦ πόροι, ἀλλ' οὔτε εἰς τὴν τακτικὴν μισθοδοσίαν τοῦ διδάσκοντος προσωπικοῦ ἐξαρκοῦσιν. Ἄνευ δὲ τῆς βοηθείας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἀγγλίας ἢ Ἀκαδημίας θὰ ἔκλειε πρὸ πολλοῦ τὰς πύλας τῆς. Νομίζομεν ὅτι αἱ λοιπαὶ Ὁρθόδοξοι Ἐκκλησίαι ἔχουν καθῆκον ἱερὸν καὶ ἐπιβεβλημένον νὰ ἔλθωσιν ἀρωγοὶ εἰς τὰς ἀπεγνωσμένας προσπαθείας τοῦ Σεβασμ. Μητροπολίτου Εὐλογίου, καὶ ἐκείνη ἐξ αὐτῶν νὰ ὀρίσῃ τακτικὸν ἐτήσιον ἐπίδομα

ὑπὲρ τοῦ ἰδρύματος τούτου, εἰς τὸ ὁποῖον καταρτίζονται θεολογικῶς οἱ μέλλοντες ἱερεῖς καὶ ἐπίσκοποι ὄχι μόνον τῶν ἐν τῇ ξένη Ρωσικῶν παροικιῶν, ἀλλὰ καὶ αὐτῆς τῆς Ρωσσίας, ἐν τῇ ὁποίᾳ νῦν οὐδεμία θεολογικὴ μόρφωσις εἶναι δυνατὴ, οὔτε δὲ καὶ ἐπιτρέπεται. Ὅταν ἐν Ρωσίᾳ καταπέσωσι τὰ σιδηρὰ δεσμά, διὰ τῶν ὁποίων ἡ Ἐκκλησία εἶναι δεδεμένη, καὶ ὅταν εἰς τὸν δουλεύοντα σήμερον καὶ τυραννόμενον Ρωσικὸν λαὸν ἀποδοθῆ ἡ ἐλευθερία τῆς ζωῆς, τῆς σκέψεως, τῆς ἀσκήσεως καὶ ἐλευθέρως ἐκδηλώσεως τῶν θρησκευτικῶν συναισθημάτων του, τότε θὰ παραστῆ ἄμεσος ἀνάγκη ἱερῶν μὲ ἄριστον θρησκευτικὸν καὶ θεολογικὸν καταρτισμὸν, ἵνα ἀνοικοδομήσωσιν ὅ,τι ἡ ἀθεΐα κατέστρεψε. καὶ κατηρεῖπωσε, καὶ ἀποκαθάρωσι καὶ εἰς τὴν προτέραν λαμπρότητα ἀποκαταστήσωσιν ὅ,τι ὁ βάναισος μαρξικὸς ὕλισμος κατεργάσθη καὶ παρεμόρφωσε. Τὴν μεγάλην καὶ ἀγίαν αὐτὴν ἀποστολὴν εἶναι κεκλημένοι νὰ τελέσωσιν οἱ ἐκ τῆς Ἀκαδημίας ταύτης ἀποφοιτήσαντες καὶ ἐν αὐτῇ νῦν γαλουχοῦμενοι. Αὐτοὶ θὰ ἀναζητήσωσιν καὶ νουθετοῦντες θὰ ἐπιστρέψωσιν «τὸ ὑπὸ πολλῆς ψύξεως καὶ νοχηλείας κάθυπνον γενόμενον καὶ διὰ βιρέος ὑπνῶν τῆς ἑαυτοῦ ζωῆς ἐπιλαθόμενον καὶ μακρὰν ἀποστήσαν τῆς ἰδίας ποίμνης, ὡς καὶ λύκοις περιπεσεῖν εἰς βορᾶν» (Ἀποστ. Διατ. Βίβλ. 2. Κεφ. 20) Μὴ δὲ εἴπη τις ὅτι αἱ ὀρθόδοξοι Ἐκκλησίαι ἔχουν τὰς ἰδίας των ἀνάγκας καὶ, μετὰ δυσκολίας πρὸς αὐτὰς ἀνταποκρινόμεναι, ἀδυνατοῦν τελεῖν νὰ ἔλθωσιν ἐπίκουροι εἰς ἄλλους, ἢ δὲ Ἀγγλικανικὴ Ἐκκλησία προσέρχεται ἀρωγὸς ἐκ τοῦ περισσεύματος αὐτῆς. Ἄς γνωρίζῃ, λοιπόν, πᾶς ὅστις θὰ ἔφερεν ἀντίρρησην τοιαύτην ὅτι οὐδὲ ὀβολὸς δίδεται ἐκ τοῦ ἐπισήμου χρήματος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἀγγλίας διὰ σκοποὺς τοιούτους. Τὰ ποσὰ τὰ ἀποστελλόμενα εἰς τὸν Ρωσικὸν κλῆρον καὶ τὴν Ρωσικὴν Ἀκαδημίαν συλλέγοντα πάντοτε δι' ἐκκλήσεως πρὸς τοὺς Ἀγγλοὺς χριστιανούς, ὁ αὐτὸς δὲ τρόπος ἐνεργείας κατὰ γενικὸν κανόνα χρησιμοποιοῦνται καὶ διὰ πάντα ἄλλον παραπλήσιον σκοπὸν ἐν Ἀγγλίᾳ.

Κατακλείομεν τὰ ὅσα εἶπομεν παραθέτοντες τοὺς ὄμοιότατους λόγους τοῦ Ἀπ. Παύλου, διὰ τῶν ὁποίων οὗτος ὑποδεικνύει τὸ καθῆκον τῆς ἀλληλεγγύης μετὰ τῶν χριστιανῶν: «Καθάπερ γὰρ τὸ σῶμα ἐν ἐστὶ, καὶ μέλη ἔχει πολλά, πάντα δὲ τὰ μέλη τοῦ σώματος τοῦ ἐνός, πολλά ὄντα, ἐν ἐστὶ σῶμα· οὕτω καὶ ὁ Χριστός... Καὶ εἴτε πάσχει ἐν μέλος, συμπάσχει πάντα τὰ μέλη· εἴτε δοξάζεται ἐν μέλος, συγχαίρει πάντα τὰ μέλη». (Α' Κορ. 12, 12, 26).

Λονδίνον, Μάιος, 1935

† Ο Μ. ΑΡΧΙΜ. ΜΙΧΑΗΛ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Οἱ Ρουμάνοι διὰ τὴν Ἑλληνικὴν Ἐκκλησίαν

Ὡς εἶνε ἤδη γνωστὸν, κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ τρέχοντος μηνὸς ἐτελέσθησαν μεγαλοπρεπῶς τὰ ἐγκαίρια τοῦ καθεδρικοῦ ναοῦ τῶν Μπελετσῶν, εἰς τὴν

Ρουμανικήν Βεσσαραβίαν, παρουσία τοῦ βασιλέως τῆς Ρουμανίας, τοῦ διαδόχου καὶ πολλῶν ἐπισκόπων καὶ ἐπισήμων ἀντιπροσώπων τῶν ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν. Τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον ἀντιπροσωπεύθη ὑπὸ τοῦ Μητροπολίτου Χαλκηδόνος, ἡ δὲ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ὑπὸ τοῦ Προϊσταμένου τῆς ἐν Βουκουρεστίῳ Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας, οἱ ὁποῖοι καὶ ἐτιμῆθησαν ὑπὸ τοῦ βασιλέως δι' ἀνωτέρων παρασώμων. Κατὰ τὸ παρατεθὲν ἐπίσημον γεῦμα ἐκτὸς τοῦ βασιλέως τῆς Ρουμανίας ὁμιλήσεν ὁ Ἐπίσκοπος Μπελισῶν καὶ Χοτίου Βησσαρίων, ἀπαντήσας εἰς προσφωνήσεις τῶν Ἑλλήνων ἀντιπροσώπων. Ἔλεγε δὲ μεταξὺ ἄλλων: Ἰδιαιτέρως μᾶς συνεκίνησεν ἡ προθυμία τῆς ἀδελφῆς καὶ ἐνδόξου Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας, ἥτις κατὰ τὰς ἱστορικές μας ταύτας στιγμὰς ἔσπευσε νὰ ἀντιπροσωπευθῆ. Ἐγὼ μὲν λίαν εὐγνώμονες πρὸς αὐτὴν διὰ τὴν ἀδελφικὴν τῆς πρὸς ἡμᾶς ἀγάπην καὶ ἐκτίμησιν. Τὸν προκαθήμενον αὐτῆς Μακαριώτατον Χρυσόστομον γνωρίζομεν ἐκ τῶν σοφῶν συγγραμμάτων του. Οὐδεὶς τῶν ὀρθοδόξων ἱεραρχῶν ἀγνοεῖ τὸν πολύφωτον αὐτὸν ἀστέρα, τὸν φωτίζοντα πλουσίως τὸ πνευματικὸν στερέωμα τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. Τιμὴ καὶ δόξα εἰς τὴν ὑπὸ τοιούτου σοφοῦ ἀνδρὸς πηδαλιουχομένην Ἑλληνικὴν Ἐκκλησίαν. Πλὴν, ἡ τιμὴ αὕτη εἶνε καὶ τιμὴ τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας, διότι ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Χρυσόστομος δὲν εἶνε μόνον πρωθιεράρχης τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ καὶ ἐνδοξὸς ἱεράρχης τῆς καθόλου Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας». Ἡ Ἑλληνικὴ ἀντιπροσωπεία ἐπεσκέφθη κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν τῆς καὶ τὸ Ἰάσιον, τὴν ὑπεδέχθη δὲ μετὰ μεγάλων τιμῶν ὁ Μητροπολίτης Μολδαβίας Νικόδημος, παλαιὸς συμμαθητὴς τοῦ Μακαρ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν. Ὁ Μητροπολίτης Μολδαβίας, ἀπαντῶν εἰς προσφωνήσεις τῶν Ἑλλήνων ἀντιπροσώπων, ἔλαβεν ἀφορμὴν νὰ ὁμιλήσῃ περὶ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν διὰ θερμοτάτων λόγων, ὀνομάσας αὐτὸν «καύχημα τῆς ὀρθοδοξίας».

«Ἐστία» 29—6 — 35

*

Ἡ «Manchester Guardian» εἰς ἄρθρον τῆς περὶ τῆς Δωδεκανήσου γράφει σὺν ἄλλοις τὰ ἑξῆς: «Οἱ Δωδεκανήσιοι ἀνήκουσιν εἰς τὴν Ὀρθόδοξον Ἑλληνικὴν Ἐκκλησίαν καὶ ἀποβλέπουσι πρὸς τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχον ὡς πρὸς τὸν πνευματικὸν αὐτῶν ἀρχηγόν. Τοῦτο δημιουργεῖ προφανῶς ἐστὶν ἐθνικοφροσύνης καὶ δυσαρκεσίας κατὰ τῶν ἰταλικῶν ἀρχῶν, αἵτινες θὰ προστίμων νὰ ἴδουν τὴν Δωδεκανήσον ὑπὸ Ρωμαϊκὴν Ἐκκλησίαν. Τὸ μέτρον, ὅπερ θὰ ὠδήγει πρὸς τοιαύτην κατεύθυνσιν, ἐλύθη διὰ τοῦ ἔξαναγκασμοῦ τῶν κατοίκων ὅπως προβῶσιν εἰς τὴν ἀπόσχισιν τῆς Ἐκκλησίας αὐτῶν ἀπὸ τοῦ Πατριαρχείου καὶ εἰς τὴν αὐτοκεφαλοποίησιν αὐτῆς. Τοῦτο ἐγένετο ὑπὸ «ἀρνησιατρίδος» Ἐπισκόπου, χωρὶς νὰ ἐρωτηθῆ ποσῶ; ἡ γνώμη τοῦ λαοῦ, καὶ τὸ ἀποτέλεσμα ἦτο ἡ νέα ἐξέγερσις εἰς τὰς νήσους, καὶ εἰδικῶς εἰς τὴν Κάλυμνον. Δύο σοβαραὶ ἐξέγερσεις συνέβησαν ἐφέτος εἰς τὴν Κάλυμνον, ἡ μία κατ' Ἰανουάριον καὶ ἡ ἄλλη ἐντὸς τοῦ Ἀπριλίου. Κατὰ τὴν τελευταίαν ταύτην εὐκαιρίαν ὁ κυβερνήτης τῆς νήσου εὗρε δύο ὑποχειρίους ἐπισκόπους, τοὺς ὁποίους καὶ διέταξε νὰ τελέσουν ἐσπερινὸν ἐν τῷ μητροπολιτικῷ ναῷ, ὅσας ἀπὸ μνητῶν διετέλει κλειστός. Οἱ ἐπίσκοποι, βλέποντες ὅτι ἡ ὁδὸς πρὸς τὸν ναὸν ἀπεκλεισθῆ ὑπὸ πολυαριθμοῦ λαοῦ, ἐδέξατο νὰ ὑποχωρήσασιν τὴν

ἐπιούσαν ὁμῶς μετεφέρθησαν στρατεύματα ἐκ Ρόδου ὅπως ἐπιβάλωσι τὴν ἐφαρμογὴν τῆς διαταγῆς. Ἐπικολούθησε συμπλοκή, κατὰ τὴν ὁποίαν πολλοὶ συνελήφθησαν καὶ εἰς ἐφονεύθη, πυροβοληθεῖς. Φυσικὰ τὸ θῆμα ἀνηγορεύθη μάρτυς καὶ διὰ μίαν δόξοι φορὰν τὰ τραχέα μέτρα τῶν ἀρχῶν ἐδημιούργησαν ἀνάλογα συναισθήματα εἰς τὴν ψυχὴν τῶν κυβερνωμένων, ὁ δὲ στρατιωτικὸς νόμος καὶ τὰ στρατοδικεῖα ἐξακολουθοῦσι νὰ χαρακτηρίζωσι τὴν ἐξέλιξιν τῆς ἐν Δωδεκανήσῳ ἰταλοκρατίας». Ἡ ἀναγκάφουσα ταῦτα ἐφημερὶς εἶνε ἀγγλική, ἡ δὲ ἑλληνικὴ Κύπρος, τὴν ὁποίαν κυβερνεῖ ἡ Ἀγγλία, δοκιμαίει ἀπὸ τινος ἀνάλογά τινα μέτρα.

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἡ Ἱερά Σύνοδος συνήλθεν εἰς τὰς τακτικὰς συνεδριάσεις κατὰ τὰς ληξάσας δύο ἐβδομάδας.

—Τῇ 1 ἄρξαμένου μηνὸς Ἰουλίου ὑπὸ τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου, παρισταμένης ὀλοκλήρου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ἐπὶ τῇ ἐνάξει τῶν ἐργασιῶν τῆς Ἐθνοσυνελεύσεως ἐτελέσθη ὁ ἀγιασμός, ταύτοχρόνος δὲ ἠυλόγηθη καὶ ἡ αἴθουσα τῶν συνεδριῶν τῆς Βουλῆς ἐν τοῖς ἀνακαινισθεῖσι παλαιοῖς Ἀνακτόροις. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ ὁ Μακ. Πρόεδρος ἀπήγγειλε τὴν ἑξῆς ἰδιαιτέραν εὐχὴν:

«Κύριε ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ κτίστης καὶ δημιουργὸς τῶν ἀπάντων, ὁ συνέχων καὶ κυβερνῶν, τῇ ἀπειρῷ Σου δυνάμει καὶ προνοίᾳ, τὸν κόσμον, ὁ διὰ τοῦ μονογενοῦς Σου Υἱοῦ, τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἀπολυτρώσας ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας καὶ τῆς πλάνης, τὴν ἀλήθειαν δὲ καὶ τὴν δικαιοσύνην διδάξας καὶ πρὸς πάσαν ἀρετὴν, διὰ τῆς χάριτος τοῦ Παναγίου Πνεύματος, ἡμᾶς καθοδηγῶν, πρὸς ἐπίτευξιν τοῦ ὄν ἐταξίας ἡμᾶς προορισμοῦ, αὐτός, Κύριε, εὐλόγησον τὸν ἔγκαινον τούτου τῶν κτιρίων τῆς Βουλῆς τῶν Ἑλλήνων. Εὐδόκησον, ἵνα οἱ ἐνταῦθα ἐκάστοτε βουλευόμενοι, ὡς πιστοὶ ἐκπρόσωποι τοῦ ἐλληνικοῦ λαοῦ καὶ ἐν βαθεῖα ἐπιγνώσει τῆς ὑψίστης ἀποστολῆς αὐτῶν ὡς νομοθετῶν, ὑπὸ Σοῦ, τοῦ οὐρανοῦ Πατρὸς τῶν φώτων, φωτισόμενοι καὶ καθοδηγούμενοι, τὴν ἀλήθειαν καὶ τὴν δικαιοσύνην ἔχωσι στάθμην καὶ γνώμονα τῶν βουλευμάτων καὶ νομοθετημάτων αὐτῶν καὶ μόνον τὰ πρὸς τὸ ἀληθὲς συμφέρον τοῦ λαοῦ καὶ τοῦ ἔθνους, σύμπαντος ἐν ὁμονοίᾳ καὶ ἀδελφικῇ συνεργασίᾳ τῇ Κυβερνήσει εἰσηγῶνται, τῆς προόδου δὲ τῆς εὐημερίας καὶ τῆς δόξης τῆς ἀγαπητῆς ἡμῶν πατρίδος, τῆς Ἑλλάδος καταστοχάζωνται. Εὐλογῶν τὰ ἔργα τῆς Βουλῆς τῶν Ἑλλήνων, παρέχε, Κύριε, τὴν εὐλογίαν Σου καὶ εἰς πάντα τὸν λαόν Σου καὶ χάριζε αὐτῷ τὴν εἰρήνην καὶ ὁμόνοιαν, τὴν ἐν ἐργοῖς ἀγαθοῖς εὐδοκίμησιν, διὰ τῆς τηρήσεως τῶν θεῶν Σου ἐντολῶν. Σὺ γὰρ εἶ ὁ Βασιλεὺς τῆς εἰρήνης καὶ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν καὶ Σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν, τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων Ἀμήν».

—Τῇ 3 Ἰουλίου συνελθὼν τὸ πρωτοβάθμιον Συνοδικὸν Δικαστήριον ἐξήτασε τὴν ὑπόθεσιν τῶν ἀρχιμανδριτῶν Χριστοφόρου Χατζῆ, Γερμανοῦ Βαρυκοπούλου, Ματθαίου Καρπαθάκη καὶ Πολυκάρπου Λιώση, μὴ προσελθόντας δὲ ἐδίκασεν ἐρήμην καὶ ἐκήρυξε μὲν ἄκυρον τὴν ἀντικανονικὴν καὶ παράνομον αὐτῶν χειροτονίαν εἰς Ἐπισκόπους παρὰ τῶν στασιαστῶν τῶς Μητροπολιτῶν, κατεδίκασε δὲ εἰς καθαίρεσιν καὶ σωματικὴν περιορισμὸν ἐν Μοναῖς κατὰ τὴν ἐν τῷ παρόντι φύλλῳ δημοσιευομένην ἀπόφασιν. Τινὲς τῶν καταδικασθέντων ἤσκησαν ἔφεσιν, συνέρχεται δὲ τὸ Δευτεροβάθμιον Δικαστήριον τὴν προσεχῆ Τρίτην.

—Ἐπειδὴ αἱ ἐφημερίδες τοῦ Βόλου δι' ἐπανειλημμένης ἀρθρογραφίας ὑποδεικνύουσιν ὡς Μητροπολίτην Δημητριάδου τὸν Σεβ. Μητροπολίτην Θεσσαλιώτιδος κ. Ἰεζεκιήλ, ὁ Σεβ. Θεσσαλιώτιδος διὰ δηλώσεώς του εἰς τὴν «Θεσσαλικὴν Φωνὴν» ἐγνώρισεν ὅτι ἐν εὐδαιμονίᾳ περιπτώσει προτίθεται νὰ ἀπομακρυνθῆ τῆς θεοσώτου παροικίας του, ἔνεκεν δὲ τούτου δὲν ἐδέχθη καὶ τὸν διορισμὸν του ὡς Τοποτηρητοῦ τῆς Μητροπόλεως Δημητριάδος.

— Η ἰ. μονὴ τῆς Ἐπάνω Χρέπας τῆς ἰ. Μητροπόλεως Παντινείας ἤρξατο ἀπὸ τοῦ παρελθόντος Μαρτίου ἐκ ταπεινῶν ἀνακαινισμένη. Οὕτως ἡ ὄροφὴ τοῦ ναοῦ ἐπιπορθώθη καὶ ἐκαθαρίσθη· τὰ κελλιὰ τῆς ἀνατολικῆς πλευρῆς ἀνωκοδομήθησαν· κωδωνοστάσιον μαρμαρίνον ἐλένετο· καὶ ἐν γένει ἡ μονὴ καθωραίσθη, χρησιμοποιοησομένη ἴσως εἰς πρότυπον μονῶν ἐπὶ καθαριότητι καὶ τάξει.

— Μετ' ἐξαιρετικῆς λαμπρότητος καὶ μεγαλοπρεπειᾶς διεξήχθη τὴν ἑσπέραν τῆς 29 Ἰουνίου, ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τῶν Ἁγ. Ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου, ἐπὶ τοῦ Ἀρείου Πάγου ἡ τελετὴ ἐπὶ τῇ ἀναμνήσει τοῦ κηρύγματος τοῦ Ἀποστόλου Παύλου. Ἄπειρα πλήθη κόσμου ἀπὸ ἐνωρῆς καταβύσαν ὀλόκληρον τὸν χώρον μεταξὺ τῆς Ἀκροπόλεως καὶ τοῦ λόφου τοῦ Ἀρείου Πάγου. Μεγάλῃ δυνάμει ἀτυνομικῆ καὶ τὸ πρότυπον τάγμα τῶν εὐζώνων ἐτήρουν τὴν τάξιν. Τὴν ἡν καὶ ἡμίσειαν ἀκριβῶς ὦραν κατέφθασεν ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος φέρων μανδύαν καὶ συνοδευόμενος ὑπὸ πολυαριθμοῦ κλήρου καὶ κατέλαβε τὴν θέσιν τοῦ ἐπὶ τοῦ λόφου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου εὐρισκοντο ἤδη τὰ λάβαρα τῶν ἐκκλησιῶν καὶ μία ὑπερμεγέθης εἰκὼν τοῦ Ἀποστόλου Παύλου. Ἐκεῖ ἠοοῦσας κατέλαβον θέσιν οἱ Σεβ. Ἱεράρχαι μετὰ τῶν προσεληθόντων ἐπισήμων καὶ τοῦ Κλήρου, μέρος τοῦ ὁποίου ἐστάθη εἰς τοὺς πρόποδας καὶ τὰς κλίμακας. Ἡ ἱερά Ἀκολουθία τοῦ Ἐσπερινοῦ διεξήχθη μετὰ πάσης τάξεως. Ὀλόκληρος ἐκείνη ἡ συγκέντρωσις χιλιάδων κόσμου, ἡ ἡσυχία καὶ ἡ κατανύξις μετὰ τὴν ὁποίαν παρηκολούθουν ὅλοι τοὺς ὄμους· καὶ τὰ ἀναγνώσματα, ἀπετέλουν θαυμασίον καὶ ἀπερίγραπτον θέαμα. Χορὸς βυζαντινὸς ἐκ 40 ἱεροψαλτῶν ἔφαλλε μετ' ἀκριβείας, ἀνεγνώσθη ἡ δημιουργία τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, εἰς τὸ τέλος δὲ ὠμίλησε μετὰ μεγάλης δυνάμεως λόγου καὶ ἐξάρσεως ὁ αἰδευσιμώτατος Λουκάς Παπαναστασίου, εἰς ὃν ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος ἀπένευμε πρὸ τῆς ὠμίλιας ἐπιστήθιον σταυρὸν. Ἡ συγκίνησις τοῦ λαοῦ ἐκ τῆς ἑορτῆς ὑπῆρξε μεγίστη, παρηκολούθησαν δὲ αὐτὴν καὶ πολλοὶ ξένοι, οἱ ὁποιοὶ εἰς τὸ τέλος ἐξέφρασαν τὸν θαυμασμόν των διὰ τὴν μοναδικὴν αὐτὴν θρησκευτικὴν ἑορτὴν.

— Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Βερροίας Πολύκαρπος ἐπαυθὼν εἰς τὴν ἐπαρχίαν αὐτοῦ τὴν 21ην Ἰουνίου ἐκλήθη τὴν 24ην εἰς Νάουσιν ὑπὸ τῶν μεγάλων ἐργοστασιαρχῶν Λαναρά καὶ Πεχλιβάνου, ἵνα τελεσῇ μνημόσυνον. Ὁ ναὸς ἦτο κατὰ μέρος πλήθους σπεύσαντος νὰ παρακολουθήσῃ τὴν ἀρχιερατικὴν λειτουργίαν καὶ τὸ κήρυγμα καὶ νὰ ἀσπασθῇ τὴν δεξιάν τοῦ Μητροπολίτου. Ὁ τελὼν τὸ μνημόσυνον Φ. Πεχλιβάνος προσέφερεν ὑπὲρ τοῦ Φιλοπτώχου Ταμείου τῆς Μητροπόλεως δοχ. 2.000. Τὴν 29ην τοῦ μηνὸς ἑορτῆν τῶν Ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου ἑορταζόντος τοῦ μητροπολιτικοῦ ναοῦ Βερροίας ἐτέλεσε τὴν θείαν λειτουργίαν ἐν μέσῳ πολλοῦ ἐκκλησιασματος κηρύξας καὶ τὸν θεῖον λόγον. Τὸ ἑσπέρας τῆς αὐτῆς ἡμέρας περὶ ὦραν 7ην μ.μ. ἐτετέλεθη ἐπὶ τοῦ Βήματος τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, ὁπόθεν ἐκήρυξεν ἐν Βερροίᾳ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, τελετὴ ὁμοία μετὰ τὴν ἐν Ἀθήναις ἐπὶ τοῦ βράχου τοῦ Ἀρείου Πάγου τελουμένην. Προσηλθὼν ὅλοι αἱ Ἀρχαὶ καὶ διμοῖρια στρατοῦ καὶ χωροφύλακες συνώδευσαν τὴν τελετὴν ἀπὸ τοῦ μητροπολιτικοῦ μεγάρου μέχρι τοῦ Βήματος ἀπονέμοντες τὰς τιμὰς. Ὁ Μητροπολίτης ὠμίλησεν ἀπὸ τοῦ Βήματος καταλλήλως. Τὴν 30ην τοῦ μηνὸς Ἰουνίου ἐξέδραμεν εἰς τὸ πανηγυρίζον χωρίον Λυκογιάννη, ὅπου ἐν μέσῳ πολλοῦ πλήθους συρρέσαντος ἐκ τῶν πέριξ χωρίων ἐτέλεσε τὴν λειτουργίαν ὀμιλῶντας πρὸς τὸ ἐκκλησίασμα. Τὴν 1ην Ἰουλίου πανηγυρίζοντας τοῦ ἐν Βερροίᾳ ναοῦ τῶν Ἁγ. Ἀναργύρων ἐξερροστάτησε κατὰ τὸν ἑσπερινὸν ἐν μέσῳ πολλοῦ ἐκκλησιασματος καὶ ἐτέλεσε πανηγυρικὴν λειτουργίαν ὀμιλῶντας πρὸς τὸ ἐκκλησίασμα. Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης συλλυπηθεὶς τὴν οἰκογένειαν Ρακτιβάν καταγομένην ἐκ Βερροίας ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ αἰμνήστου Κ. Ρακτιβάν καὶ παρακαλέσας νὰ ἐνθυμηθοῦν οἱ κληρονόμοι καὶ τὰ φιλανθρωπικὰ ἰδρύματα τῆς Βερροίας ἐπέτυχεν ἵνα τῷ ἀποσταλάσῃ 5.000 δραχμὰς ὑπὲρ τοῦ Φιλοπτώχου Ταμείου τῆς Μητροπόλεως.

— Ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Κερκύρας Ἀλεξάνδρου συνεστήθη ἐπιτροπὴ ἐκ τῶν αἰδευ. ἱερέων Στεφάνου Κρητικοῦ Κωνσταντίνου Σάμπου, Νικολαίου Κουρτελέση καὶ τῶν κυρίων Ἰωάννου Παπαδημητρίου Ἐφόρου τῶν Ἀρχαιοτήτων, Φωτίου Ἀντιόχου Κάθηγητοῦ καὶ Δανιὴλ Κόλλα ἱατροῦ, ἵνα προβῇ εἰς τὴν καταγραφήν καὶ περιώσιν τῶν ἐν ταῖς ἱεραῖς ναοῖς τῆς γῆσου εὐρισκομένων ἱερῶν κειμηλίων.

— Τῇ 29 Ἰουλίου μηνὸς τελεταχοῦντος τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Κορινθίας ὁ Πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως, κατεβῆκεν ἐν Κορινθῷ τὸν θεμέλιον λίθον τοῦ ὑπὸ ἀνεγερσίν ναοῦ τοῦ Ἁγ. Ἀποστόλου Παύλου. Ἡ Α. Σ. ἐν προσλαλίᾳ ἐξέφρασε τὴν ὀδύνην τοῦ Κορινθίων ἰδόντων ἐρειπούμενον τὸν προσφιλεῖ ναόν των καὶ τὴν χαρὰν ἐπὶ τῇ ἀνωκοδομήσει αὐτοῦ. Μετὰ τὴν τελετὴν παρετέθη εἰς τὸν κ. Πρωθυπουργὸν γέφυρα ἐν τῷ μητροπολιτικῷ μεγάρῳ. Τὸ σχέδιον τοῦ ἀνεγερθησομένου ναοῦ κατηρτίσθη ὑπὸ τοῦ ἀρχιτέκτονος κ. Ζάχου.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΔΕΣΑΝΔΡΕΙΑΣ

Αἱ Ἀλεξανδριναὶ κυρίαι Ζωὴ καὶ Δομνικὴ Σαμαρίνα προσέφερον ἢ μὲν £ 12.00, ἢ δὲ £ 10.000 πρὸς ἴδρυσιν Νηπιακοῦ Ὁρφανοτροφείου. οὗ ἤδη κατατέθη ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου ὁ θεμέλιος λίθος.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΣΣΥΡΙΩΝ

Τοὺς διαφύγοντας ἐξ Ἰσραὴ μετὰ τοῦ Πατριάρχου τῶν Μάρ Σιμωνῶν Ἀσσυρίων χριστιανούς φέρουσι ἰδίως ἀπὸ τὴν προστασίαν αὐτῆς ἡ Παλλία, σκοπεύουσα τὴν ἐγκατεστησὴ αὐτοῦς ἐν τῇ τελευτῇ ὑπὸ τὴν ἐντολήν της Συρίας, ἔνθα καὶ θὰ διοργανωθῶσιν εἰς ἴδιαν Ἐκκλησίαν Ὁ Πατριάρχης τῶν Ἀσσυρίων εἶνε ἐγκατεστημένος μετὰ τῆς οἰκονομείας του προσωρινῶς ἐν Κύπρῳ ἀπὸ διατίας καὶ πλέον, ὁπόθεν εἶχεν ἐπισκεφθῇ τὴν Γενεύην, ἵνα ἀποθέσῃ τὴν περὶ τῆς τύχης τῶν Ἀσσυρίων ἀπόφασιν εἰς τὴν Κ.τ.Ε. εἶτα δὲ μετέβῃ εἰς Λονδίον, ἔνθα ἐτυχὲ τῆς συμπαθοῦς προσοχῆς τοῦ ἀγγλικανικοῦ λαοῦ, ὅστις δι' ἑράνων προκηρυχθέντος τῇ πρωτοβουλίᾳ των Ἐκκλησιᾶν Καίρων τοῦ Λονδίνου ἐσπευσε προθύμως νὰ προσέλθῃ ἀρωγὸς εἰς τὸν πενόμενον νεαρὸν Ἀσσύριον πρωθιεραρχην.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΟΥΜΑΝΙΑΣ

Τῇ 5 Ἰουλίου ἀπεδήμησε πρὸς Κύριον ὁ Μητροπολίτης Βουκοβίνης Νεκτάριος Cotlarciuc. Ὁ αἰδιμόν Νεκτάριος ἐγεννήθη τὴν 19 Φεβρουαρίου 1875 ἐν Στουπλιάνῃ τῆς Βουκοβίνης. Τὰς Γυμνασιακὰς αὐτοῦ σπουδὰς ἐποιήσατο ἐν τῇ ἱστορικῇ Σουτσεβάβα. Ἦτο διδάκτωρ τῆς θεολογίας καὶ φιλοσοφίας τοῦ Πανεπιστημίου Τσέρνοβιτς, διακόσους ἀνώτατα θεολογικὰ καὶ φιλοσοφικὰ μαθήματα εἰς τὰ πανεπιστήμια Βιέννης, Βόννης, Würzburg καὶ München. Τὸ 1919 διωρίσθη καθηγητῆς τῆς Πρακτικῆς Θεολογίας ἐν τῇ Θεολογικῇ Σχολῇ Τσέρνοβιτς. Ὦν ἐγγαμὸς ἱερεὺς καὶ χηρέυσας, τὸ 1923 ἐχειροτονήθη ἐπίσκοπος Ἰσμαηλίου καὶ Cetatea Alba (Akkerman Ἀσπροκάστρου), τὴν δὲ 10 Νοεμβρίου 1924 προήχθη Μητροπολίτης Τσέρνοβιτς. Ὁ αἰμνήστος ὑπῆρξεν εἰς τὸν μάλλον ἀνεπτυγμένον καὶ διακεκριμένον Ρουμάνων Ἱεραρχῶν ἀντιπροσπεύσας τὴν Ρουμανικὴν Ἐκκλησίαν εἰς πλεῖστα θεολογικὰ συνέδρια ἐν οἷς καὶ εἰς τὸ συνέδριον Lambeth. Ἡ κηδεία του ἐγένετο τῇ 7 Ἰουλίου ἐν Τσέρνοβιτς μετὰ μεγίστης ἐπισημότητος.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Κ. Ι. Δουβουινιάτου, Ἀλεξάνδρου Μαυροκορδάτου λύσεις θεολογικῶν ζητημάτων (Ἀνατύπωσις ἐκ τῆς «Θεολογίας» 1935).—Πρόκειται περὶ δέκα δογματικῶν ζητημάτων ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 137 ἀνεκδότου κώδικος τῆς βιβλιοθήκης τῆς Βουλῆς, εἰς ἃ παρέχει τὰς λύσεις του ὁ Ἄλ. Μαυροκορδάτος, μέγας ρήτωρ τῆς Μεγάλῃς Ἐκκλησίας «πρὸς τοὺς λεγομένους Ἐγγλέζους, ἃς ἐκείνῳ ἀπορήσαντες ἐζήτησαν παρὰ τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου τῆς ἀνατολικῆς ἐκκλησίας».

Ἐμμανουὴλ Πελοπούλου τακτικοῦ Καθηγητοῦ τῆς ἀρχαίας ἐλληνικῆς φιλολογίας, Λόγος ἐπὶ τῇ ἑθνικῇ ἑορτῇ ἐκφωνηθεὶς τῇ 25 Μαρτίου 1934 ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθυσῇ τῶν τελετῶν τοῦ Πανεπιστημίου (Ἐκδόσις τοῦ Πανεπιστημίου). Ἀθήναι 1935.

— Π Α Ρ Α Ρ Τ Η Μ Α —

ΠΡΟΚΗΡΥΞΕΙΣ ΕΚΛΟΓΗΣ ΙΕΡΕΩΝ

I. Μητρόπολις Φθιώτιδος

Χρηρευούσης τῆς θέσεως τακτικοῦ ἐφημερίου τοῦ ἱεροῦ ἔνορου, ναοῦ τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος Νοστίμου προσκαλοῦμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσι τὴν θέσιν ταύτην καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ ἀρθροῦ 82 τοῦ νόμου 5439 περὶ ἔνορου, ναῶν καὶ ἐφημερίων προβλεπόμενα προσόντα, ὅπως ὑποβάλλωσι τῇ Ἱερᾷ Μητροπόλει ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίης τῆς ὑπὸ τοῦ ἀρθροῦ 83 τοῦ αὐτοῦ νόμου ὀριζόμενα πιστοποιητικά. Ἐν Λαμῖα τῆ 20 Ἰουνίου 1935 † Ὁ Φθιώτιδος Ἀμβρόσιος

I. Μητρόπολις Σπάρτης

Διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 12,42 προκηρύξεως συνφθὰ τῷ ἀρθρῷ 81 τοῦ κωδικοποιηθέντος νόμου 5439 καλοῦμεν τοὺς βουλομένους ὅπως μέχρι τῆς 2ας Ἀγούστου 1935 ἔτους ὑποβάλλωσι μετὰ τῶν νομίμων πιστοποιητικῶν αἰτήσεις ὑποψηφιότητος πρὸς συμμετοχὴν εἰς ἐνέργειαν ἐκλογῆς ἐφημερίου διὰ τὴν χηρεύουσαν θέσιν τοιοῦτου ἐν τῷ χωρίῳ Στεφανιάς τοῦ τέως δήμου Τριανάς. Ἐν Σπάρτῃ τῆ 2 Ἰουλίου 1935. † Ὁ Σπάρτης Γερμανός.

I. Μητρόπολις Ἀργολίδος

Καλοῦνται οἱ ἐκ τῶν προσοντούχων βουλόμενοι ἰν' ἀνακηρυχθῶσιν ὑποψήφιοι διὰ τὴν κενὴν θέσιν ἐφημερίου τοῦ ἱ. ναοῦ ἁγίου Νικολάου Παλαιᾶς Ἐπιδαύρου, ὅπως ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ὑπὸ τῶν ἀρθρῶν 82 καὶ 83 τοῦ κωδ. 5439 ἐνοριακοῦ νόμου ἀπαιτούμενα ἀποδεικτικά προσόντων, μέχρι τῆς 25 Ἰουλίου 1935. Ἐν Ναυπλίῳ τῆ 29 Μαΐου 1935. † Ὁ Ἀργολίδος Ἱερόθεος.

I. Μητρόπολις Μυτιλήνης

Ἐχοντας ὑπ' ὄψιν τὰς σχετικὰς διατάξεις τοῦ νόμου 5439 καλοῦμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσι τὴν χηρεύουσαν ἐφημεριακὴν θέσιν τοῦ ἐν Σκοπέλῳ Γέρας ἱεροῦ ναοῦ ἁγίου Γεωργίου, ὅπως ὑποβάλλωσιν εἰς τὴν Ἱερὰν Μητρόπολιν τὴν σχετικὴν αἴτησιν μετὰ τῶν νομίμων πιστοποιητικῶν μέχρι τῆς 10 Ἰουλίου 1935. Ἐν Μυτιλήνῃ τῆ 27 Ἰανουαρίου 1935. † Ὁ Μυτιλήνης Ἰάκωβος

I. Μητρόπολις Μηθύμνης

Κενωθεῖσης μὲς ὀργανικῆς θέσεως ἐφημερίου τῆς ἐν τῇ Κοινότητι Μηθύμνης τῆς Ἐπαρχίας ἡμῶν ἐνορίας ἁγίας Κυριακῆς, καλοῦμεν πάντας τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσιν αὐτὴν καὶ κεντημένους τὰ ὑπὸ τοῦ νόμου 5439 προβλεπόμενα προσόντα ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ σήμερον ὑποβάλλωσιν ἡμῖν σχετικὰς αἰτήσεις μετὰ τῶν νομιμοποιητικῶν πιστοποιητικῶν πρὸς ἀνάδειξιν αὐτῶν ὡς ἐποψηφίον. Ἐν Καλλονῇ τῆ 5 Ἰουλίου 1935. † Ὁ Μηθύμνης Διονύσιος

I. Μητρόπολις Κορινθίας

Καλοῦνται οἱ βουλόμενοι νὰ ἀναδειχθῶσιν ὑποψήφιοι ἱερεῖς τῆς ἐνορίας Γκούρας τοῦ τέως δήμου Φενεοῦ, ὅπως ὑποβάλλωσιν ἡμῖν ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως ταύτης τὰ κατὰ νόμον πιστοποιητικά αὐτῶν.

— Καλοῦνται οἱ βουλόμενοι νὰ ἀναδειχθῶσιν ὑποψήφιοι ἱερεῖς τῆς ἐνορίας Πάσιου τοῦ τέως δήμου Σικυῶνος, ὅπως ὑποβάλλωσιν ἡμῖν ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως ταύτης τὰ κατὰ νόμον πιστοποιητικά αὐτῶν.

— Καλοῦνται οἱ βουλόμενοι νὰ ἀναδειχθῶσιν ὑποψήφιοι ἱερεῖς τῆς ἐνορίας Στενοῦ τοῦ τέως δήμου Φενεοῦ, ὅπως ὑποβάλλωσιν ἡμῖν ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως ταύτης τὰ κατὰ νόμον πιστοποιητικά αὐτῶν.

— Μὴ παρουσιασθέντος οὐδενὸς ὑποψηφίου κεντημένου τὰ νόμιμα προσόντα ἐντὸς τῆς προθεσμίας κατ' ἡμῶν μηνιαίας προθεσμίας διὰ τὴν κατάληψιν τῆς κενῆς θέσεως ἐφημερίου ἐν τῇ ἐνορίᾳ Στεφανιάς, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους νὰ ἀναδειχθῶσιν ὑποψήφιοι ἱερεῖς τῆς ἐνορίας ταύτης, ὅπως ὑποβάλλωσιν ἡμῖν ἐντὸς τριῶν μηνῶν ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίης τὰ πιστοποιητικά αὐτῶν. (Ἐκ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Κορινθίας)

I. Ἐπισκοπὴ Νεαπόλεως

Καλοῦνται συμφώνως τῷ νόμῳ 5439 (ἀρθρ. 81) οἱ βουλόμενοι καὶ ἔχοντας τὰ νόμιμα καὶ κανονικὰ προσόντα, ὅπως ὑποβάλλωσιν ἡμῖν μέχρι τῆς 1ης Ἀγούστου ἔ. ἔ. τὰ ὑπὸ τοῦ νόμου ἀπαιτούμενα ἔγγραφα (ἀρθ. 83), διὰ νὰ καταλάβωσι δι' ἐκλογῆς τὴν κενὴν θέσιν τακτικοῦ ἐφημερίου τῆς ἐνορίας Ἀμυρῶν Βιάννου. Ἐν Νεαπόλει τῆ 21 Ἰουνίου 1935. † Ὁ Νεαπόλεως Διονύσιος.

ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΑΙ

Τὸ τοπικὸν συμβούλιον Ο.Δ.Ε.Π. τῆς ἱερᾶς Μητροπόλεως Ὑδρας καὶ Σπετσῶν διακηρύττει ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐκποίησης, ἐνεργηθησομένη δι' ἐνοφραγίστων προσφορῶν 1) Ἐλαιοτεμάχιον εἰς θέσιν Μέσα Λάκκας ἐκτάσεως 150 στρεμ. μετὰ τῶν ἐν αὐτῷ ἐλαιοδένδρων, 2) Ἐλαιοτεμάχιον εἰς θέσιν Πέρα Λάκκας ἐκτάσεως 200 στρεμ. μετὰ τῶν ἐν αὐτῷ ἐλαιοδένδρων καὶ 3) εἰς θέσιν Πέρα Λάκκας ἐκτάσεως 30 περίπου στρεμμάτων, τῆς ἱ. Μονῆς Ἀγίων Ἀναργύρων Ἐρμιόνης βάσει τῶν ὄρων τῆς ὑπ' ἀριθ. 411 ἔ. ἔ. διακηρύξεως τοῦ τοπικοῦ συμβουλίου Ο.Δ.Ε.Π. τῆς ἱ. Μητροπόλεως Ὑδρας καὶ Σπετσῶν καὶ συγγραφῆς ὑποχρεώσεων. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν Κρανιδίῳ εἰς τὸν συνήθη τόπον τῶν δημοπρασιῶν τὴν 25ην Ἀγούστου 1935 ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10—12 π. μ. ἐνώπιον τῆς ἀρμοδίας Ἐπιτροπῆς. Τῆς συγγραφῆς ὑποχρεώσεων, τῶν τυχόν σχεδιογραμμάτων καὶ λοιπῶν ὄρων δύναται νὰ λάβωσι γνῶσιν οἱ ἐνδιαφερόμενοι παρὰ τῷ οἰκείῳ Ὑπ.μ.τ. τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς. Ὁ Πρόεδρος † ὁ Ὑδρας καὶ Σπετσῶν Προκόπιος.

Τὸ τοπικὸν συμβούλιον Ο.Δ.Ε.Π. τῆς ἱερᾶς Μητροπόλεως Ὑδρας καὶ Σπετσῶν διακηρύττει ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐκποίησης, ἐνεργηθησομένη δι' ἐνοφραγίστων προσφορῶν. 1) Ἐλαιῶν ἔξ 850 ἐλαιοδένδρων ἐκτάσεως 385 στρεμμάτων, εἰς θέσιν Ἀλικῆ. 2) Ἐλαιῶν 260 ἐλαιοδένδρων ἐκτάσεως 30 στρεμμάτων εἰς θέσιν Ἀληθινὸ καὶ 3) ἐλαιῶν 100 ἐλαιοδένδρων ἐκτάσεως 7 στρεμμάτων εἰς θέσιν Προσῆλι, τῆς ἱ. Μονῆς Ζωοδόχου Πηγῆς Καλαυρίας βάσει τῶν ὄρων τῆς ὑπ' ἀριθ. 414 ἔ. ἔ. διακηρύξεως τοῦ τοπικοῦ συμβουλίου Ο.Δ.Ε.Π. τῆς ἱ. Μητροπόλεως Ὑδρας καὶ Σπετσῶν καὶ συγγραφῆς ὑποχρεώσεων. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν Πόρῳ εἰς τὸν συνήθη τόπον τῶν δημοπρασιῶν τὴν 18ην Ἀγούστου 1935 ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10—12 π. μ. ἐνώπιον τῆς ἀρμοδίας ἐπιτροπῆς. Τῆς συγγραφῆς ὑποχρεώσεων, τῶν τυχόν σχεδιογραμμάτων καὶ λοιπῶν ὄρων δύναται νὰ λάβωσι γνῶσιν οἱ ἐνδιαφερόμενοι παρὰ τῷ οἰκείῳ Ὑπ.μ.τ. τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς. Ὁ Πρόεδρος † ὁ Ὑδρας καὶ Σπετσῶν Προκόπιος.

Τὸ τοπικὸν συμβούλιον Ο.Δ.Ε.Π. τῆς ἱερᾶς Μητροπόλεως Ὑδρας καὶ Σπετσῶν διακηρύττει ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐκποίησης ἐνεργηθησομένη δι' ἐνοφραγίστων προσφορῶν 1) Ἀγρός ἐκτάσεως 125 τετραγ. μέτρων μετὰ τῶν ἐν αὐτῷ ὑπαρχόντων ἐλαιοδένδρων, 2) Ἀγρός ἐκτάσεως ἡμίσεως περίπου στρέμματος μετὰ τῶν ἐν αὐτῷ ὑπαρχόντων ἐλαιοδένδρων, 3) Ἀγρός ἐκτάσεως 100 περίπου τετραγ. μέτρων μετὰ τῶν ἐν αὐτῷ ὑπαρχόντων ἐλαιοδένδρων ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν Πλάκα, Κριπάται καὶ Ἀσκαλι, 4) Ἀγρός Βάριζα ἐκτάσεως ἑνὸς καὶ ἡμίσεως περίπου στρέμματος, καὶ 5) Ἀγρός εἰς θέσιν Ἀλάνα Ἀληθινὸ ἐκτάσεως τριῶν περίπου στρεμμάτων τῆς ἱ. Μονῆς Προφήτου Ἡλιοῦ Ὑδρας βάσει τῶν ὄρων τῶν ὑπ' ἀριθ. 412 καὶ 413 ἔ. ἔ. διακηρύξεως τοῦ τοπικοῦ συμβουλίου τῆς ἱ. Μητροπόλεως Ὑδρας καὶ Σπετσῶν καὶ συγγραφῆς ὑποχρεώσεων. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν Πόρῳ εἰς τὸν συνήθη τόπον τῶν δημοπρασιῶν τὴν 18ην Ἀγούστου 1935 ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10—12 π. μ. ἐνώπιον τῆς ἀρμοδίας ἐπιτροπῆς. Τῆς συγγραφῆς ὑποχρεώσεων τῶν λοιπῶν ὄρων, καὶ τῶν τυχόν σχεδιογραμμάτων δύναται νὰ λάβωσι γνῶσιν οἱ ἐνδιαφερόμενοι εἰς τὸ ἐν Πόρῳ Ὑπ.μ.τ. τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς. Ὁ Πρόεδρος † ὁ Ὑδρας καὶ Σπετσῶν Προκόπιος.

Τύποις «Φοίνικας» ὁδὸς Λεωννάτου 4, Ἀθήναι